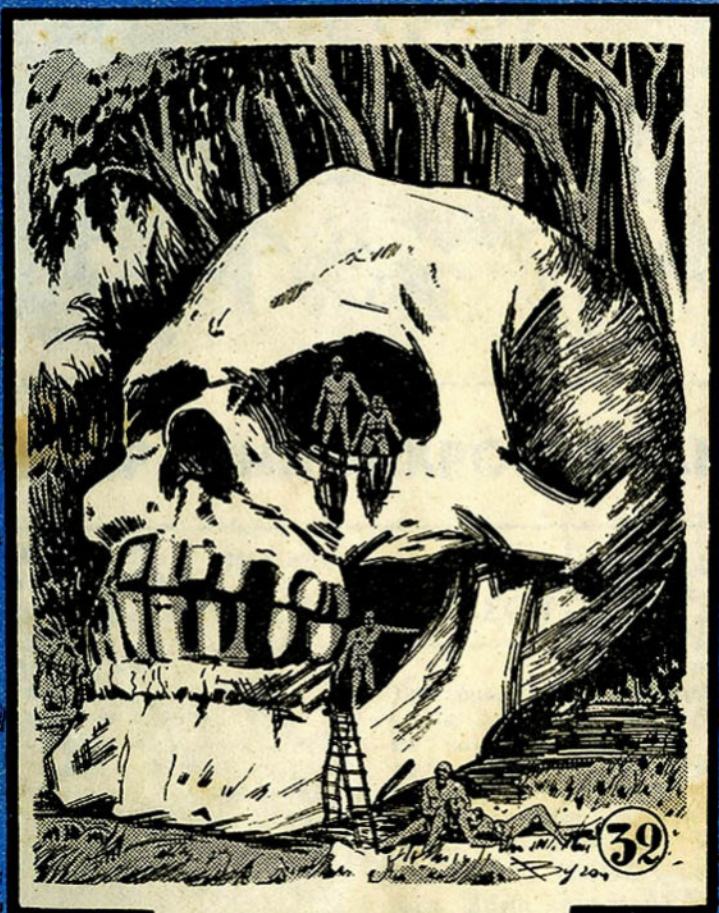

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Η ΠΡΑΣΙΝΗ
ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ**
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ

ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕ-
ΣΑΝΥΧΤΑ

Ο κακοῦργος ἐπιστήμονας Κράουτς, μ' ἓναν πύραυλο δικῆς του κατασκευῆς, φτάνει στὸν πλανήτη Ἄρη.

Τὸ πρῶτο π' ἀντικρύζει, εἶναι μιὰ παράξενη ἐναέρια πόλη. Τὰ σπίτια καὶ τὰ ἐργοστάσια ἔχουν ἐξοφρενικά σχήματα. Συγκρατοῦνται στὸ κενὸ μὲ μεγάλα στρογγυλὰ ἀερόστατα. Γιὰ νὰ μὴ τὰ παρασέρνει ὁ ἀέρας, εἶναι δεμένα καὶ μὲ γερά συρματόσχοινα ἀπ' τὰ θεόρτα δέντρα πού βροῖσκονται στὸ ἔδαφος.

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης εἶναι κι' αὐτοὶ ἀλόκοι. Οἱ ἄνδρες ἔχουν μεγάλα

τερατόμορφα καὶ φαλακρά κεφάλια. Δυσανάλογα μὲ τὸ ἀδύναμο καὶ λεπτοκαμωμένο κορμί τους. Ἐμφάνιση φριχτή, μὰ καὶ ἀστεία μαζί...

Οἱ γυναῖκες τ' ἀντίθετο: Ἀφάνταστα ὁμορφες. Ψηλές. Ἱεροδεδεμένες. Μαλλιά χρυσοκόκινα. Μάτια μαυροπράσινα. Καὶ κατὶ ἀκόμα πιδ παράξενο: Τὸ δέριμα τοῦ ἀγαλματένιου κορμοῦ

τους, έχει μιὰ γλυκειὰ γαλαζία ἀπόχρωση...

«Όλοι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, έχουν στις ράχες τους συσκευές με έλικες. Μ' αυτούς πετούν και φτάνουν στα έναέρια σίτια τους.

«Ο δόκτωρ Κράουζ πέφτει στα χέρια του τρομερού Ζαλάχ. Του σιδερένιου και παντοδύναμου Άρχοντα του Άρη!

Ξαφνικά όμως, παρουσιάζεται ο Μπούρφ. «Ο παλιός κι' έκθροισμένος τώρα Άρχοντας του Πλανήτη. Τρομαχτικός γίγαντας με μεγάλες μαύρες φτερούγες νυχτερίδας.

«Ο Μπούρφ θέλει ν' αρπάξει ούτως τον άγνωστο επισκέπτη. Τα δυό τέρατα του Άρη αρχίζουν μιὰ θανάσιμη μονομαχία.

«Ο Κράουζ πυροβολεί τον Μπούρφ. Τόν τραυματίζει βαριά. Σώζει τη ζωή του Ζαλάχ.

«Εκείνος νοιώθει μεγάλη ευγνωμοσύνη γι' αυτό. «Ο Σκοτεινός Άνθρωπος» έκμεταλλεύεται το ζήτημα. Του ζητάει να τον βοηθήσει να γίνει Άρχοντας της Γης. Άλλοιώς να του δώσει τα μέσα να την καταστρέψει...

Οι κάτοικοι του Άρη έχουν αφάνταστα προχωρήσει στις μηχανικές επιστήμες! Έχουν κάνει μεγάλες κι' άπίστευτες έφευρέσεις. Είναι παντοδύναμοι!

«Ο Ζαλάχ δέχεται με μεγάλη ευχαρίστηση να τον βοηθήσει...

«Έτσι το καταχθόνιο σχέδιο του κακούργου Έπιστήμονα μπαίνει άμέσως σ' έφαρμογή...

«Ο Κράουζ μ' έναν μισητηριώδη πομπό του Άρη, έπληροεάζει τα ραδιόφωνα της Γης. Έξου-

δετερώνει όλες τις έκπομπές τους. Δεν άκούγεται άπ' αυτά παρὰ μονάχα ή δική του βραχνή κι' άπαίσια φωνή. Διατάζει τους κατοίκους της Γης, να δολοφονήσουν όλους τους Άρχηγούς τους. Δίνει προθεσμία μέχρι τα μεσάνυχτα της τρίτης μέρας.

«Αν δέν τόν ύπακούσουν, θα τινάξει τη Γη στον άέρα.

«Η προθεσμία περνάει. Το τηλεόγραφο του «Σκοτεινού Άνθρώπου» έκπνέει... «Ο Κόσμος βρίσκειται σέ φρίκη. Σά άπόγνωση!.. Άπό στιγμή σέ στιγμή περιμένουν τόν όλεθρο. Τόν άφανισμό!

Και νά: Στις δώδεκα άκριβώς τα μεσάνυχτα, παρξενή βοή άντηχεί... Φωτεινό μετέωρο παρουσιάζεται στον ούρανό. Έρχεται με μεγάλη ταχύτητα άπ' τόν Άρη...

Είναι μιὰ τεράστια πύρινη σφαίρα. Βόμβα γεμάτη από έκρηκτική ύλη, αφάνταστα πύδ δυνατή άπ' την άτομική ενέργεια.

Ταυτόχρονα, άπ' όλα τα ραδιόφωνα του Κόσμου, ξανακούγεται ή βραχνή κι' υπόκωφη φωνή του Κράουζ:

— Κάτοικοι της Γης!.. Παρακούσατε τη διαταγή μου... Η βόμβα μου ξεκίνησε πιά. Τώρα και να μετανοιώσετε είναι άργά! «Ο γερασμένος πλανήτης σας σέ λίγες στιγμές θα τινάχτει στον άέρα! Θα γίνει σκόνη. Στάχτη!

«Ο πανικός κι' ή άπόγνωση τών κατοίκων της Γης φτάνουν στο κατακόρυφο!.. Η τεράστια πύρινη σφαίρα όλο και πλησιάζει... Η βοή της άπό στιγμή σέ στιγμή γίνεται και πύδ δυνατή...

Τώρα έχει ξυγώσει κοντά ! Δέν απέχει απ' τὸν Πλανήτη μας περισσότερα ἀπὸ πέντε ἔως ἕξι ἑκατομμύρια χιλιόμετρα...

Ξαφνικά φοβερός κρότος ἀντηχεί πάλι στὴν περιοχή τοῦ Λονδίνου. Ταυτόχρονα μιὰ κόκκινη ρουκέττα ἐκσφενδονίζεται ἀπ' τὴ γῆ. Διασχίζει μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα τὸ "Ἀπειρο... Προχωρεῖ ἴσια πρὸς τὴν πύρινη σφαῖρα ποὺ ἔρχεται..

Καὶ νὰ : Γρήγορα ἡ ρουκέττα τὴ φτάνει. Χτυπιέται πάνω της.

Τρομαχτική ἐκρηξη συνταράζει τὰ βάθη τῶν οὐρανῶν.

Ἡ βόμβα τοῦ Κράουζ έχει σκάσει ψηλά στὴ στρατόσφαιρα. Σὲ ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπόστασις ἀπ' τὴ Γῆ.

Κι' ὅμως τὸ κακό ποὺ γίνεται εἶναι ἀπερίγραπτο. Φοβερός σεισμός συνταράζει ὁλόκληρο τὸν Κόσμο ! Ἀμέτρητα σπίτια γκρεμίζονται παντοῦ.

Τρεῖς ἀπ' τοὺς μεγαλειέτερους οὐρανοξύστες τῆς Νέας Ὑόρκης καταρρέουν. Χιλιάδες θύματα σ' ὁλόκληρη τὴ Γῆ.

Τρόμος ! Φρίκη ! Πανικός !

Στὶς θάλασσες ξεσηκώνονται τρομαχτικὲς φουρτοῦνες. Τ' ἀφρισμένα νερά τοὺς ξεχύνονται μέσα στὶς στεριές. Ὁλόκληρες πόλεις πλημμυρίζουν. Μεγάλα νησιά βουλιάζουν. Ἐξαφανίζονται.

Ἀπὸ θεόρατα πέτρινα βουνὰ γκρεμίζονται τεράστια βράχια. Κυλοῦν πάνω ἀπὸ χωριά καὶ πολιτείες ! Γκρεμίζουν σπίτια. Ξερρρίζουν δέντρα. Φέρνουν τὸν ὀλεθρο. Τὸν ἀφανισμό !

Οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς, τρέχουν

νὰ σωθοῦν ! Οὐρλιάζουν ἀπὸ φρίκη κι' ἀπόγνωση !

Ἀπερίγραπτες εἶναι οἱ τραγικὲς σκηνὲς ποὺ ξετυλίσκονται.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Βρισκόμαστε τώρα σ' ἓνα γραφικὸ προάστειο τοῦ Λονδίνου. Στὴν ἐπαυλὴ τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας. Ἐκεῖ ποὺ ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα ἔχουν ἐγκαταστήσει τώρα τὸ Ἐργαστήριό τους.

Οἱ δυὸ Νέοι κι' ὁ Κραγιαμ-ποὺ εἶναι σκυμμένοι στὴ συσκευὴ τηλεράσεως. Παρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὶς καταστροφὲς ποὺ παθαίνει ἡ Γῆ ἀπ' τὴ φοβερὴ ἐκρηξη τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ τοὺς ἐξηγεῖ :

— « Ἡ ἐκρηκτικὴ δύναμις τῆς βόμβας τοῦ "Ἀρη εἶναι μάνυπο-λόγιστη ! Ἡ μαγνητικὴ ρουκέττα ποὺ στείλαμε, προκάλεσε τὴν ἐκρηξὴ τῆς, σὲ ἀπόστασις ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ. Κι' ὅμως ! Ὁ Κόσμος ἔπαθε μεγάλες καταστροφές ! Φανταστεῖτε λοιπὸν τὴ θὰ συνέβαινε ἂν ἡ βόμβα τοῦ "Ἀρη ἐφτανε μέχρις ἐδῶ. Ἄν συνεκρούετο μὲ τὸν Πλανήτη μας. Πραγματικά ἡ Γῆ θὰ τινάζονταν στὸν ἀέρα. Θὰ γινόταν σκόνη ! Στάχτη !

Ἐχουν περάσει μερικὰ λεπτά ἀπ' τὴν ἐκρηξη.

Ἀλίμονο ! Ξαφνικά ἡ ἴδια παράξενη βοὴ ξανακούγεται.

Ἀπ' τὸν πλανήτη Ἀρη ξεφεύγει πάλι ἓνα μικρὸ φωτεινὸ μετέωρο. Παίρνει κατεύθυνση πρὸς τὴ Γῆ.

Καὶ νά : Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μεγαλώνει. Γίνεται μιὰ τεράστια πύρινη σφαῖρα. Ἡ ἀπαίσι-
α βοῇ ἀκούγεται ὅλο καὶ πιὸ δυνατά.

Ὁ Κραγιαμποῦ ψιθυρίζει :

— Κυτᾶξτε : Μᾶς ρίχνουν καὶ δεύτερη βόμβα.

Ἡ Τζέϊν παρακαλᾷ τὸν Κεραυνό :

— Ρίξε πιὸ γρήγορα αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ ρουκέττα. Ὅσο πιὸ μακρὰ γίνει ἡ ἐκρηξη, τόσο λιγώτερος καταστροφὴς θὰ πάθει ἡ Γῆ.

Ὁ Γιώς τοῦ Γκαούρ δὲν φαίνεται νὰ βιάζεται. Ρυθμίζει προσεκτικὰ τὴ συσκευὴ ἐκσφενδονίσεως τῆς ρουκέττας του. Μὲ μάτια ἀνήσυχα παρακολουθεῖ τὴν τρομαχτικὴ βόμβα νὰ πλησιάζει.

Κρατᾷ ἔτοιμο τὸ χέρι του στὸ μοχλό. Μὲ τὸ τηλεμετρο ὑπολογίζει συνεχῶς τὴν ἀπόσταση πού χωρίζει τὴ Γῆ ἀπ' τὴν πύρινη σφαῖρα πού φτάνει.

Ἡ Θυέλλα ἐξηγεῖ στὴ Τζέϊν :

— Ἀλίμονο! Μακάρι νὰ μπορούσε νὰ γίνει αὐτὸ πού λές. Ὁ Κόσμος δὲν θὰ πάθαινε τότε κανένα κακό. Ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Ἡ ρουκέττα μας δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ φτάσει τόσο μακρὰ. Θὰ περιμένουμε νὰ πλησιάσει ἡ βόμβα σὲ ὀρισμένη ἀπόσταση.

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μὲ τ' ἀκούραστα φτερά τῆς φαντασίας μας, διασχίζουμε τώρα τὸ Ἀπειρο. Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουμε στὸν πλανήτη Ἀρῆ.

Ὁ Κράουζ μὲ τὸν Ζαλάχ, τὸν

σιδερένιον Ἀρχοντα τοῦ γειτόνικοῦ πλανήτη, βρίσκονται σ' ἐνα μεγάλο ἐναέριο Ἐργαστήριο.

Μόλις ἔχουν ἐκσφενδονίσει πρὸς τὴν ἄμοιρη Γῆ, τὴ δευτέρῃ τρομερῇ τους βόμβῃ !

Ὁ Ζαλάχ παρακολουθεῖ μ' ἐνα τηλεσκόπιο τὴν τεράστια πύρινη σφαῖρα. Μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— Πολὺ περίεργο ! Ἡ πρώτη βόμβα μας ἔπαθε ἐκρηξη σὲ μεγάλη ἀπόσταση ἰπ' τὴ γῆ Κι' ὅμως τὴν εἶχα ρυθμίσει ἐγὼ ὁ ἴδιος. Εἶναι ἀδύνατο νάκανα λάθος ! Ἄς δοῦμε τώρα τὴ δεύτερη. Ἄν κι' αὐτὴ δὲν φτάσει στὸν πλανήτη πού θέλουμε νὰ καταστρέψουμε, τότε καὶ συμβαίνει.

Καὶ νά : Ὁ Σιδερένιος Ἀνθρωπος δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Τὴν ἴδια στιγμή μακρυνὴ ἐκρηξη ἀντηχεῖ ! Ἡ δεύτερη βόμβα εἶχε τὴν τύχη τῆς πρώτης : Ἐσκασε στὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀπόσταση ἀπ' τὴ Γῆ.

Ὁ Ζαλάχ κι' ὁ Κράουζ ἀντικρίθουν κατὰπληκτοι τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τῆς ἐκρήξεως τῆς.

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ἀρῆ μαρμαρώνει. Τὸ πρᾶγμα γι' αὐτὸν εἶναι τραγικὰ ἀναξήγητο !

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» κουνάει θλιβερά τὸ κεφάλι. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Ὁ Κεραυνὸς !.. Σίγουρα αὐτὸς ὁ Δαίμονας τὰ κάνει ὅλα ..

Ἐξηγεῖ στὸ Σιδερένιο Ἀνθρωπο ποιὸς εἶναι ὁ Κεραυνός. Ποιὰ ἡ Θυέλλα. Τοῦ δίνει νὰ καταλάβει πὼς εἶναι θανάσιμοι ἐχθροὶ του... Πὼς ἂν ἔλλειπαν αὐτοί, θὰ μπορούσε νὰ κατα-

‘Ο Κράουζ φτάνει με τόν πύραυλό του στόν πλανήτη ‘Αρη.
‘Αντικρύζει κατάπληκτος μιὰ δλόκληρη πόλη.

κτῆσει εὐκόλα τὴ Γῆ... Τὸν παρακαλάει νὰ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσει...

‘Ο Ζαλάχ μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Δὲν καταλαβαίνει βέβαια τὴ γλώσσα πού τοῦ μιλάει ὁ Κράουζ. ‘Ομως νοιώθει αὐτὰ πού λέει. Γίνεται μεταβίβαση σκέψης...

Τέλος προχωρεῖ λίγα βήματα. Στέκει μπροστά σ’ ἕνα μικρόφωνο. Διατάζει σιτὴν παράξενη διάλεκτο τοῦ ‘Αρη:

—Νὰ ἀτοιμαστοῦν χίλιοι ‘Ανδρες! ‘Ο καθένας θὰ πάρει ἀπὸ μιὰ βόμβα Χ. 101. Θὰ πετάξουν νὰ καταστρέψουν τὴ Γῆ... Τὸ βομβαρδιστικό ἀπόσπασμα θὰ ὀδηγήσει ἡ κόρη μου Ραζίλ...

Δὲν περνᾶνε λίγα δευτερόλεπτα. ‘Η Ραζίλ μετὸν ἔλικα πούχει στὴ ράχη, φτάνει στὸ ἐναέριο ‘Εργαστήριο...

Εἶναι νέα καὶ πανώρια Κόρη. Κορμοστασιά περήφανη. Βλέμμα ἄγριο! Στὸ στήθος καὶ στὴ μέση της, χρυσὸ μεταλλικὸ ὕφασμα. ‘Η ἐπιδερμίδα τοῦ ὑπέροχου γεροδεμένου κορμοῦ της ἔχει μιὰ γλυκεῖα γαλάζια ἀπόχρωση!..

‘Η Ραζίλ ἔχει φανερὴ μαγικὴ δύναμη. ‘Εξασκεῖ σ’ ὅσους τὴ βλέπουν ἀκατανίκητη γοητεία... Κανένας δὲν μπορεῖ ν’ ἀντισταθεῖ στὰ θέληγτρό της. Φτάνει μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἀντικρύσει, γιὰ νὰ γίνει τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη γι’ αὐτήν!..

Ὁ Σιδερένιος "Ανθρωπος ἐ-
ξηγεῖ τὰ καθέκαστα στὴν Κόρη
του. Τῆς μιλάει γιὰ τὸν Κεραυ-
νό. Γιὰ τὴ Θύελλα. Τὶς δίνει κι'
ὅλες τὶς σχετικὰς ὁδηγίες :

—Θέλω νὰ προχωρήσετε πολὺ
κοντὰ στὴ Γῆ. Νὰ μὴ χαθεῖ καμ-
μιὰ ἀπ' τὶς βόμβες πού θὰ ρίξε-
τε πάνω της !.. "Αν δὲν τὴν κα-
ταστρέψετε, νὰ μὴ γυρίσει κα-
νένας ἀπὸ σᾶς στὸν "Αρη. Φρι-
χτὸς θάνατος σᾶς περιμένει...

Ὁ Σιδερένιος "Ανθρωπος ἔχει
καὶ σιδερένια καρδιά. Εἶναι ἀ-
φάνταστα σκληρὸς κι' ἄπονος.
"Ακόμα καὶ γιὰ τὴν ἴδια του
τὴν Κόρη.

"Η Ραζὶλ φαίνεται ἐνθουσιασμέ-
νη γιὰ τὴν ἀποστολὴ πού πρό-
κειται ν' ἀναλάβει... Μὲ τὴν ἀ-
νείπωτα γλυκεῖα φωνή της, ἀπο-
κρίνεται :

—Ναί, Πατέρα ! Θὰ γίνεῖ ὅ-
πως ἐπιθυμεῖς !..

Φαίνεται τόσο καλὴ ! Τόσο εὐ-
γενικά !..

Κι' ὁμῶς ! Ὁ γαλάξιος αὐτὸς
"Αγγελος ἔχει κακιὰ καὶ μαύρη
ψυχὴ... Εἶναι κι' ἐκείνη σκληρὴ
κι' ἀπονη σὰν τὸν πατέρα της ..

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΓΗ

Σὲ λίγο οἱ χίλιοι στρατιῶτες
τοῦ "Αρη εἶναι ἔτοιμοι. Καθέ-
νας στὴν ἀγκαλιά του, κρατάει
μιὰ στρογγυλὴ μαύρη βόμβα.
Μεγάλῃ ὅσο μιὰ μπάλλα ποδο-
σφαίρου.

Μὲ τοὺς ἑλικες ποῦχουν στὴ
ράχη, φέρνουν βόλτες γύρω ἀπ'
τὸ ἐναερίο Ἐργαστήριο τοῦ Σι-
δερένιου "Αρχοντὰ τους.

"Η Ραζὶλ βάζει σὲ κίνηση καὶ
τὴ δική της πτητικὴ συσκευή...
Μπαίνει μπροστὰ ἀπ' ὅλους. Σε-

κινᾶνε γιὰ τὴ φορικτὴ ἀποστολὴ
τους. Διασχίζουν ἀργὰ τὸ "Απει-
ρο. Πετᾶνε γιὰ τὴ Γῆ.

"Αλίμονο !.. Εἶναι ἡ πὺλ τρο-
μερὴ ἐπιδρομὴ πού ἔχει ν' ἀντι-
μετωπίσει ὁ ἄμοιρος πλανήτης
μας !.

Τέλος χάνονται πίσω ἀπὸ μαῦ-
ρα πυκνὰ σύννεφα...

Ὁ Ζαλάχ χαμογελάει ἱκανο-
ποιημένος. Γυρίζει στὸν Κράουτ :

— Σὲ λίγο, ἀγαπητὲ φίλε, ἡ
Γῆ σου δὲν θὰ ὑπάρχει πιά !..

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας
κουνάει μ' ἀμφιβολία τὸ κεφάλι.
"Αναστενάζει :

— Πολὺ φοβᾶμαι πὼς κι' αὐ-
τοὶ δὲν θὰ κάνουνε τίποτα... Ὁ
Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα εἶναι
σωστοὶ διαβόλοι... Κάποιον τρό-
πο θὰ βροῦνε νὰ προστατέψουνε
πάλλι τὴ Γῆ...

Τὸ τερατόμορφο πρόσωπο τοῦ
"Αρχοντα τοῦ "Αρη παίρνει ἄγ-
ρια ἔκφραση. Καγχάζει :

— Χά, χά, χά !.. Μὲ μιὰ μο-
νάχα ἀπ' τὶς βόμβες αὐτὲς θὰ
μποροῦσα νὰ τινάξω τὴ Γῆ στὸν
ἄερα. Σκέψου τί θὰ γίνεῖ σὰν
πέσουνε πάνω της χίλιες !..

.

Οἱ τερατόμορφοι στρατιῶτες
τοῦ "Αρη προχωροῦν τώρα μέσα
σὲ μιὰ ἀτέλειωτὴ ἔκταση ἀπὸ
μαῦρα σύννεφα...

Ξαφνικά, παράξενος θόρυβος
ἀκούγεται πίσω τους. Κάτι σὰν
πτερούγισμα ὄρνιων...

"Η Ραζὶλ καταλαβαίνει. Τρό-
μος καὶ φόβος ζωγραφίζεται στὸ
πρόσωπό της. Φωνάζει ἄγρια :

— Ὁ Μπούρφ ! Ἐρχεται μὲ
τοὺς πτερωτοὺς διαβόλους του !

Σκορπιστείτε ! Θά μᾶς χτυπήσουν !..

Καί νά : Ἀν προφταίνει νά τελειώσει τὰ λόγια της. Ὁ ἐκθρονισμένος ἀπ' τὸν Ζαλάχ ἀλλοτε Ἀρχοντας τοῦ Ἀρη, φτάνει κοντά. Τὸν ἀκολουθοῦν πάνω ἀπὸ δυὸ χιλιάδες φτερωτοὶ ἄνθρωποι !.. Πετοῦν ὅλοι μὲ μαῦρες φτεροῦγες νυχτερίδας !.. Ἀρχίζουν ἀμέσως λυσσασμένη ἐπίθεση.

Οἱ χίλιοι στρατιῶτες τοῦ Ζαλάχ ξαφνιάζονται. Παθαίνουν πανικό ! Παρατᾶνε τὶς βόμβες ποὺ κρατοῦν στὴν ἀγκαλιά τους. Ἐκεῖνες πέφτουν στὸ κενό. Χάνονται στὸ βάραθρο τοῦ Ἀπείρου.

Ἀλλίμονο ! Οἱ δαίμονες τοῦ Μπούρφ τοὺς ἔχουν κυκλώσει τώρα. Εἶναι ἀδύνατο πιά νά ξεφύγουν... Ἔτσι, τρομαχτικὴ μάχη ἀρχίζει στὸν ἀέρα !..

Οἱ φτερωτοὶ ἐπιδρομεῖς εἶναι διπλάσιοι ἀπ' τοὺς πρώτους. Τὸ κακὸ πὺν γίνεται εἶναι ἀφάνταστο !.. Ἕνας—ἕνας καταστρέφονται οἱ ἑλικες ποὺ οἱ ἀντίπαλοι στρατιῶτες ἔχουν στὶς ράχες τους.

Τὰ Τέρατα τοῦ Ζαλάχ εἶναι ἀδύνατο πιά νά κρατηθοῦν στὸν ἀέρα. Γκρεμίζονται κι' αὐτὰ στὸ κενό. Χάνονται σὰν τὶς βόμβες τους στὸ βάραθρο τοῦ Ἀπείρου !..

Ἡ γαλάξια Ραζὶλ πολεμάει ἀτρόμητη μέχρι τὴν τελευταία στιγμή. Κανένας Νυχτεριδάνθρωπος δὲν μπορεῖ νά τὴ ζυγώσει.

Ὅμως ξαφνικὰ ὁ ἑλικας τῆς ράχης της παθαίνει βλάβη. Σταματάει...

Ἡ Κόρη τοῦ Ζαλάχ εἶναι ἀδύνατο πιά νά πετάξει... Γκρεμίζεται κι' αὐτὴ στὸ κενό.

Ὅμως στέκεται πὺδ τυχερὴ ἀπ' τοὺς στρατιῶτες της. Σὲ λίγο, ψύχραιμη καθὼς εἶναι, καταφέρνει νά διορθώσει κάπως τὴ βλάβη τῆς συσκευῆς. Ὁ ἑλικας ἀρχίζει νά γυρίζει... Σιγὰ—σιγὰ. Χωρὶς πολλὰς στροφές. Ἀν ἔχει πιά τὴ δύναμη νά τὴν ἀνεβάσει στὸν Ἀρη. Μόνον ποῦ θὰ τῆς ἐξασφαλίζει μιὰ ὁμαλὴ πτώση. Ἀσφαλῶς ἀκίνδυνη !

Ἡ Ραζὶλ εἶναι ἀφάνταστα ἔξυπνη ! Γρήγορα καταστρώνει τὸ σχέδιό της : Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νά ξαναγυρίσει στὸν Ἀρη, θὰ τραβήξει μονάχη γιὰ τὴ Γῆ. Θὰ φροντίσει νά πέσει στὴν κορφὴ κανενὸς ψηλοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ θὰ ἐπισκευάσει κορυφὰ τὴν πτητικὴ συσκευή. Θὰ ξαναπετάξει στὸν Πλανήτη της.

Ἀπὸ τὸν Μπούρφ καὶ τοὺς φτερωτοὺς ἀνθρώπους του καταφέρνει εὐκολὰ νά ξεφύγει... Τὰ πυκνὰ μαῦρα σύννεφα τὴν προστατεύουν ἀπ' τὰ μάτια τους.

Περνᾶνε ἀρκετὲς ὥρες. Βρίσκεται τώρα πολὺ κοντὰ στὴ Γῆ...

Ξαφνικὰ ἀλόκοτη μακρυνὴ βοή φτάνει στ' αὐτιά της. Κυττάζει χαμένα γύρω...

Ἡ βοή ὅσο πάει κι' ἀκούγεται πὺδ δυνατά...

Καί νά : Τὰ μάτια της παίρνουν ἔκφραση τρόμου. Νοιώθει τὸ αἷμα στὶς φλέβες της νά παγώνει... Μπροστὰ της ἀντικρύζει κατὶ φοβερό !..

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἄς βρεθοῦμε τώρα γιὰ λίγο

στην απέραντη κι' άγρια Ζούγκλα...

Είναι καιρός πού ό άμερικανός τυχοδιώκτης Μάξ Άρλαν έχει χαθεί άπ' την περιοχή του Ταρζάν...

Η ξυλένια καλύβα του είναι άδεια κι' έρημη πιά. Κοντεύει νά ρημάξει...

Πολλές φορές ό Γκαούρ κι' ό "Αρχοντας της Ζούγκλας τόν έχουν άναζητήσει. Πουθενά δέν μπόρεσαν νά τόν βρούν...

"Ενα πρωί ό Ποκοπίκο βγαίνει, καβάλλα στόν Καθαρόαιμο. Πάει νά κυνηγήσει άγρια κουνέλια...

Η Χουχού όπως πάντα, τόν ακολουθεί μέ τά πόδια. Κρατάει μέ χάρη την ούρά του ψωρολέου τρίποδου γαϊδάρου. Παραπονιέται στόν "Αντρακιά της:

— "Εβαρέθην πλέον χρυσό μου! Άπό τότε πού σέ γνώρισα ύλο άγριώδεις κονίκλους μέ ταΐξεις. Άφού έχουνε άρχίσει πιά νά μεγαλώνουνε... ε' αὐτιά μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ό φοβερός καί τρομερός νάνος μουρμουρίζει :

— Τί νά σοῦ κάνω, μωρή Μαιζέλ! Οί "Αγριοκονικλαράδες έχουνε τό πιό νόστιμο κρέας. "Εμένα δέν μέ πειράζει. "Αν γουστάρεις σοῦ σφάζω καί κανά ζευγαράκι... λιοντάρια.

Η πυγμαία ένθουσιάζεται :

— Ναι, χρυσό μου! "Αλλά νά είναι τρυφερά. Τοῦ... γαλάτου πού λένε!

Συνεχίζουν τό δρόμο τους... "Ομως αὐτή τή φορά στέκονται άτυχοι! Οὔτε κουνέλι, οὔτε πουλί πετάμενο δέν βρίσκεται μπροστά τους. "Εχουν άπελπιστεῖ

πιά! "Ο Ποκοπίκο κουνάει θλιμμένα τό κεφάλι :

— Τί νά σοῦ πῶ, Χουχούκα μου! Κατά τά φαινόμενα ξέρεις τί θά γίνει ;

— Τί ;

— Τόν Καθαρόαιμο θά.. κολατσίσουμε άπόψε!

"Ετσι, μέ τήν κοιβέντα καί τ' άστεία, προχωροῦν βαθιά μέσα στη Ζούγκλα. Φτάνουν στην πιό άγρια κι' άνεξερεύνητη περιοχή.

Καί νά : Ξαφνικά τά μάτια τους γουρλώνουν άπό τρόμο. Τ' άντικρυνά τους χαμόκλαδα άνασαλεύουν. Δυό τεράστια κι' άγριωπά λιοντάρια ξεπετάγονται. Φαίνονται πολύ πεινασμένα. Κυττάζουν τούς δυό συντρόφους μέ λαχτάρα Ξερογλύφονται.

Η Χουχού συνέρχεται γρήγορα. Σκουτσάει τόν Ποκοπίκο. Τοῦ ψιθυρίζει σιγά :

— Νά τά λιοντάρια, πού λέγαμε, χρυσό μου! Σφάχτα πριν μᾶς... φύγουνε!

Ό Νάνος έχει γίνει κίτρινος σάν τή μουστάρδα. Τά χέρια καί τά ποδια του τρέμουν. "Αναστενάζει σπαραχτικά. Μουρμουρίζει :

— Σάν μικρά μου φαίνονται, μωρή Μαιζέλ! Τί λές ; Τ' άφήνωμε καμιά βδομάδα νά... μεγαλώσουνε ;

Ό άμοιρος δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. Τά δυό τεράστια λιοντάρια χύνονται πάνω τους.

Ό ψωραλέος Καθαρόαιμος, μέ μιά τσινιά, πετάει κάτω τόν Ποκοπίκο. Τό βάζει στα τρία του πόδια.

Η Χουχού άγκαλιάζει τόν

Τρομαχτική έκρηξη συνταράζει τόν οδρανό. 'Ο Κεραυνός κι' ἡ
Θύελλα ἔχουν ὥσει τόν πλανήτη μας ἀπό βέδαιο ἀφανισμό.

κορμό κάποιου δέντρου πού βρί-
σκεται κοντά της. Σκαρφαλώνει
γρήγορα ἐπάνω.

Ταυτόχρονα και τὰ δυό πεινα-
σμένα θεριά κάνουν τρομερό
πήδημα. Πέφτουν πάνω στόν
Ποκοπίκο. Τόν πατάνε μέ τὰ
μπροστινά τους ποδάρια. Έτοι-
μίζονται νά τόν κατασπαρά-
ξουν.

‘Ο ‘Δυσθεόρατος “Αντρακλας
τά κυττάζει μέ γουρλωμένα μά-
τια: Προσπαθεῖ νά χαμογελά-
σει. Τούς λέει :

— Έλάτε βρε παιδιά... ‘Αφή-
στε τ' ἄστεϊα !.. Τό κέφι σας
νομίζετε ; πῶς ἔχω πρωί-πρωί ;
‘Αμέσως σηκώνει τό τρομαγ-
μένο βλέμμα του στά κλαδιά τοῦ

δέντρου. Φωνάζει στήν πυγμαία :

— Θά τοὺς μιλήσεις, μωρή
Μαμζέλ !.. Θά τὰ σφάξω και
θά... κλαῖνε !..

‘Η Χουζοῦ ἀπ' τή σίγουρη
θέση πού βρισκεται, ψιθυρίζει
θλιμμένα. Πένθιμα :

— Κουράγιο, χρυσό μου !.. ‘Ο
Θεός νά συχωρέσει τήν ψυχού-
λα σου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !..

Τὰ δυό λιοντάρια κυττάζον-
ται τώρα ἄγρια. Κεθένα θέλει
νά κρατήσῃ γιά λογαριασμό του
τό παχουλό μαῦρο μεζεδάκι...

Έχουν κολλήσει σχεδόν τίς
μοῦρες τους. Σάν κοκόρια πού-
ναι ἑτοιμα νά χτυπηθοῦν... Μουγ-
γρίζουν μέ λύσσα !.. Δείχνουν τὸ
ἓνα στοῦ ἄλλο τὰ τρομαχτικά τους

δόντια. Ἀπὸ στιγμῇ σὲ στιγμῇ θ' ἀρχίσει τρομερὸς ἀλληλοσπαράγμος. Φτάνει ἓνα ἀπ' τὰ δυὸ νὰ κάνει τὴν ἀρχή!

Ὁ Ποκοπίκο χαίρεται γὰρ τὴν τροπὴν ποὺ παίρνουν τὰ πράγματα. Ἐλπίζει πὼς μονάχα ἔτσι θὰ σωθεῖ. Φω αἶξε στὰ θεριά :

— Ἀρπαγεῖτε βρέ!.. Τί κυταξόσατε σὰν βλάκες;! Ὅποιο ἀπὸ σᾶς δὲν μὲ φάει, θάναί με-γάλο... κορόϊδο!

Ἡ Χουχού, στὰ ψηλὰ κλαδιὰ ποὺ βρίσκεται, ἔχει συγκινηθεῖ. Τὰ μάτια τῆς ἀρχισαν κιόλας νὰ ψυχαλίζουν πάνω στὸν ἄμοιρο νάνο. Τοῦ φωνάζει μὲ λυγμούς :

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη, χρυσό μου!.. Καλὸ φάγωμα νάχεις. Ἀντρακλούλη μου!..

Ὁ Ποκοπίκο ξεχνάει γὰρ μιὰ στιγμῇ τὴν τραγικὴ θέση ποὺ βρίσκεται. Σκαρώνει ἓνα θλιβερὸ στιχάκι. Τ' ἀπαγγέλλει μὲ πόνο. Μὲ σπαραγμὸ!..

«Χουχού, μὲ τρῶν εἰ λέοντες
μὰ κᾶτσε, δὲν θ' ἀργήσω :
Ἀπὸ τὸ στόμα τους θὰ μπῶ
καὶ θᾶβγω... ἀπὸ πίσω!..»

Τὴν ἴδια στιγμῇ, ἓνα ἀπ' τὰ δυὸ θεριά, ἀνοίγει τὸ τρομερὸ στόμα του. Κάνει νὰ χάψει τὸν ἄμοιρο Νάνο...

Ἡ ἀρχὴ ἔχει γίνεαι...

Τ' ἄλλο λιοντάρι χύνεται μὲ λύσσα πάνω του. Ζητάει νὰ τὸ σπαράξει.

Καί ἡ τρομερὴ μάχη ἀρχίζει. Τὰ δυὸ πεινασμένα θεριά παλεύουν καὶ χτυπιῶνται πάνω ἀπ' τὸ δυστυχημένον Ποκοπίκο.

Ἡ Χουχού φωνάζει ἀπὸ ψηλά :

— Χαρὰ σὴν ὑπομονή σου,

χρυσό μου!.. Ἀπορῶ πῶς δὲν τὰ σφάζεις!.. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Νάνος στριγγλίζει :

— Τί νὰ κάνω μωρή Μαμζέλ!.. Ἀφοῦ δὲν ἔχω θυμώσει ἀκόμα!.. Ἄς μὲ βρίζουνε νὰ θυμώσω, καὶ τοὺς λέω ἐγώ!..

Ἄς ἀφήσουμε ὁμῶς τ' ἀστεῖα. Οἱ στιγμὲς ποὺ περνάει ὁ Ποκοπίκο εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς!

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Ξαφνικὰ τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ σχίζει τὸν ἀέρα! Βαρὺ καὶ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει...

Ἡ Χουχού ψηλὰ ἀπ' τὸ δέντρο ξεφωνίζει χαρούμενη :

— Στὰν τὰ χιόνια! Στὰν τὰ χιόνια! Καλῶς τὰ δέχτηκες Ποκοπίκο!

Ὅμως ὁ ἄμοιρος Νάνος ἔχει πᾶναι πιά νὰ τὴν ἀκούει. Τὰ νύχια τῶν θεριῶν ποὺ σπαράζονται πάνω του, τὸν ἔχουν κάψει σὲ κακὰ χάλια. Εἶναι σχεδὸν λιπόθυμος!

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνας τεράστιος τριχωτὸς ὄγκος παρουσιάζεται. Εἶναι ὁ τρομερὸς γοριλάνθρωπος Νταμπούχ!

Μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρίχνει, βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Δυὸ μεγαλόσωμα λιοντάρια παλεύουν καὶ χτυπιῶνται πάνω ἀπ' τὸ καταματωμένον κορμὶ τοῦ μικροῦ καὶ ἀγαπημένου φίλου του. Τοῦ Ποκοπίκο.

Τὰ βαθουλωμένα σκοτεινὰ μάτια τοῦ τρελλοῦ γοριλάνθρωπου, λάμπουν τώρα ἄγρια... Φουσκώνει τὰ πλατεῖα τριχωτὰ

στήθειά του. Ουρλιάζει ἕνα τρίλεξο (1) :

— Νταμπούχ ! Σκοτώνει ! Λιοντάρια.

Ἀμέσως μὲ τὸ τρσμαχικὸ του ρόπαλο χύνεται πάνω στὰ θεριά. Θέλει νὰ σώσει τὸ δυστυχισμένο νάνο...

Ὅμως μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα, τὸ ρόπαλο ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια του. Τινάζεται μακριᾷ. Τὰ δυὸ λιοντάρια παρατᾶνε τὸν καυγὰ τους. Χύνονται μὲ λύσσα πάνω του. Φοβερὴ πάλη ἀρχίζει.

Πάνω ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ἡ Χουχοῦ βλέπει κάποιον. Ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος ποὺ γίνεται τὸ κακὸ. Τοῦ φωνάζει ξεκαρδισμένη στὰ γέλια :

— Μπά : Κι' ἐλόγου σου ἐδῶ ! Στὰ πράσσα σ' ἔπιασα κυρὰ Τέτοια μου ! Ραντεβουδάκι εἶχες μὲ τὸν μάργα Λεγάμενο ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας ! Χά χά, χά !

Ὁ γοριλάνθρωπος Νταμπούχ δείχνεται ἀτρόμητος. Μονάχα μὲ τὰ χέρια του παλεύει καὶ χτυπιέται μὲ τὰ μανιασμένα λιοντάρια.

Ὅμως ἀλίμονο ! Σὲ μιὰ στιγμή ἡ κοντόχοντρη πυγμαία, ὅπ' τὰ πολλὰ γέλια, χάνει τὴν ἰσορροπία της. Τὰ παχουλὰ πόδια της ξεφεύγουν ἀπ' τὸ γλυστερὸ κλαδί ποὺ πατᾶνε. Γκρεμοσακίζεται μ' ὀρμή. Πέφτει, βαριά καθὼς εἶναι, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Νταμπούχ !

Τὸ χτύπημα εἶναι ἀφάνταστα

δυνατό. Ὁ γοριλάνθρωπος ξαφνιαίνεται. Σατίζει. Τὰ χάνει γιὰ λίγες στιγμές.

Αὐτὸ ἦτανε : Τὰ πεινασμένα θεριά βρῖσκουν τὴν εὐκαιρία. Μ' ἕνα ταυτόχρονο πήδημα χτυποῦν στὰ στήθειά τὸν Νταμπούχ. Τὸν ἀνατρέπουν. Ἀμέσως πέφτουν πάνω του. Μὲ τὰ στήματα ἀνοιχτὰ κάνουν ν' ἀρπάξουν τὸ λαιμὸ του.

Δὲν προφταίνουν ! Μιά γλυκεῖα γυναίκεϊα φωνὴ τὰ κάνει ξαφνικὰ νὰ σταματήσουν. Ἡδὲ μαρμαρώσουν στὴ θέση ποὺ βρῖσκονται.

— Ἦουχᾶστε λοιπόν ! Δὲν σᾶς ἔχω πεῖ νὰ μὴ πειράζετε τοὺς ἀνθρώπους ;

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Γιοχάνας. τῆς ἁγίας γυναίκας ποὺ γυρίζει στὴ Ζούγγλα καὶ διδάσκει τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄγριοι καὶ θεριὰ τὴν ἀγαποῦν. Τὴν σέβονται σὰν Θεά τους.

Τὰ λιοντάρια σκύβουν τώρα τὰ κεφάλια τους, Σὰν παιδιὰ ποῦχουν κάνει κάποια ἀταξία. Προχωροῦν ἀργὰ νὰ φύγουν.

Ὁ Γοριλάνθρωπος ἔχει κιόλας πεταχτεῖ ὀρθός. Κάνει νὰ κυνηγήσει τὰ θεριά.

Ἡ πονετικὰ Γιοχάνα τὸν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ.

— Ἠσύχασε Νταμπούχ ! Δὲν σοῦ ἔχω πεῖ νὰ μὴ πειράζεις τὰ ζῶα ;

Ἡ Χουχοῦ τρίβει τὰ πονεμένα ἀπ' τὴ πτώση, πισινὰ της. Μουρμουρίζει κλαψιάρικα :

— Μὲ μάτιασε, κυρὰ Τέτοια μου ! Μὲ μάτιασε κι' ἔσκασα κάτω σὰν καρπούζι !

(1) Ὁ Νταμπούχ διατυπώνει μὲ τρεῖς μονάχα λέξεις κάθε σκέψη του. Κάθε τι ποὺ θέλει νὰ πεῖ.

Ἡ μελαψή ἱεραπόστολος τῇ βοηθαί νά σηκωθεί.

Τὴν ἴδια στιγμὴ συνέχεται κι' ὁ Ποκοπίκο. Βλέπει τὰ λιοντάρια πὺν κάνουν νά φύγουν.

Μ' ἓνα σβέλτο πήδημα, βρίσκειται ὀρθός. Τραβάει μεγάλω-
πρεπα τὴ θυλικὴ σκουριασμένη
χατζάρα του. Τρέχει τρελλὸς ἀπὸ
θυμὸ. Ἀρπάζει ἀπ' τὴ φοῦντα
τὴν οὐρά τοῦ ἐνὸς θεριοῦ. Κα-
τεβάζει μὲ δύναμη τὴ χατζάρα.
Τοῦ τὴν κόβει ἀπ' τὴ ρίζα Πέ-
ρα γιὰ πέρα!.. Τὸ ἴδιο κάνει
καὶ στ' ἄλλο λιοντάρι.

Τὰ θεριά βγάζουν πονεμένο
μουγγρητό. Τρέχουν χωρὶς νά
κυττάζουν πίσω τους. Χάνονται
στὶς πυκνὲς ἄγριες φυλλωσιές.

Τὰ ἄμοιρα, σίγουρα θὰ νόμι-
σαν πὼς ἡ μελαψὴ γυναῖκα τοὺς
ἔκοψε τὶς οὐρές. Γιὰ νὰ τὰ τι-
μωρήσει... Γι' αὐτὸ δὲν γύρισαν
οὔτε κἂν νά κυττάζουν πίσω
τους.

Ὁ Ποκοπίκο μὲ τ' ἀριστερό
χέρι κρατάει τὶς δυὸ οὐρές τῶν
λιονταριῶν. Μὲ τὸ δεξιὴν ἀνά-
πηρὴ χατζάρα του. Μουρμουρί-
ζει βαριά:

— Πᾶνε κι' αὐτὰ! Τάσφαξα
ντουέτο!..

Ἡ Γιοχάνα δὲν ἔχει προσέξει
τὸ κακὸ ποῦκανε στὰ θεριά.
Εἶναι ἀποσχολλημένη μὲ τὸν Ντα-
μπούχ. Περιποιεῖται τὶς πληγὲς
τοῦ τεράστιου τριχωτοῦ κορ-
μιοῦ του...

Ὅμως ἡ Χουχού πού ἔχει 'δεῖ
τὸ Νάνο, δὲν κρατιέται. Ξεκαρ-
δίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!.. Τὶς οὐρές τους
ἔσφαξες; μπρέ; Χά, χά, χά!..

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει κατά-
πληκτος τάχα τὶς δυὸ οὐρές πού

κραταίει στ' ἀριστερό του χέρι.
Ψυθυρίζει κατασκασμένος:

— Βρέ, νά πάρει ἡ ὀργή. Λά-
θος ἔκανα! Ἀντὶ νά τὰ σφάξω
ἀπὸ μπροστά, τάσφαξα ἀπό...
πίσω!..

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Ὁ Πίκ, τὸ τετραπέρατο κο-
ράκι τοῦ θυλικοῦ Ἑλληνα γί-
γαντα, ἔτυχε νά περάσει πάνω
ἀπ' τὸ μέρος πού γίνονταν τὸ κα-
κό. Εἶδε τὰ λιοντάρια νά παλεύ-
ουν ποῖο θὰ πρωτοφάει τὸν Πο-
κοπίκο...

Ἀμέσως φτερουγίζει γρήγορα
στὴν κορυφὴ τοῦ περήφανου Ἑλ-
ληνικοῦ βουνοῦ. Θέλει νά εἰδο-
ποιήσει τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Τα-
ταμπού. Νά τρέξουν νά σώσουν
τὸν ἀγαπημένο τους νάνο.

Ὅμως οἱ δυὸ σύντροφοι δὲν
βρίσκονται ἐκεῖ.

Ὁ Πίκ, χωρὶς καθόλου νά
σταματήσει, πετάει τώρα στὴ
σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας. Βρίσκει ἀπ' ἔξω καὶ τοὺς
τρεῖς.

Τὸ ἔξυπνο Κοράκι πηδαίει στὰ
γόνατα τοῦ Γκαοῦρ. Τοῦ μιλάει
στὴν παρᾶξενη γλῶσσα τῶν
πουλιῶν...

Οἱ δυὸ γίγαντες κι' ἡ Τατα-
μπού τὰ καταλαβαίνουν ὅλα...
Πρῶτος σηκώνεται ὁ Ταρζάν:

— Πρέπει νά τρέξουμε ἀμέσως.
Φαίνεται πὼς ὁ Νάνος περνάει
μεγάλο κίνδυνο!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀγαπάει πολὺ τὸν Ποκοπίκο.
Πολλὲς φορὲς ὁ διαβολεμένος
αὐτὸς ἀνθρωπάκος τοῦχει σώσει
τὴ ζωή. Ὑστερα τὸν κάνει γοῦ-
στο γιὰ τὸ τόσο ἔξυπνα χορα-
τὰ του...

Κι' ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού εἶναι βέβαια πρόθυμοι. Ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε γρήγορα. Ἀκολουθοῦν τὸν Πίκ πὺ φτερουγίζει μπροστά. Αὐτὸς θὰ τοὺς δείξει τὸ μέρος πὺ γίνεται τὸ κακό...

Τέλος τὸ τετραπέρατο μαῦρο πουλί τοὺς φέρνει στὴν πιὸ μακρυνή κι' ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας...

Ὅμως νά: Ξαφνικά ἕνας μεγάλος Ἀητὸς παρουσιάζεται στὸν οὐρανό. Ἔχει δεῖ τὸ κοράκι. Πέφτει πάνω του σὰν κεραυνός. Ζητάει νά τ' ἀρπάξει στὰ νύχια!..

Ὁ Πίκ κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νά ξεφύγει. Κράζει ἀνήσυχα. Τρομαγμένα!..

Ὅμως τὸ ὄρνιο τῷχει βάλει πεισμα. Θέλει νά χορτάσει μὲ τὸ κρέας του. Κυνηγᾷ τὸ Κοράκι μ' ἀφάνταση ἐπιμονή. Μὲ λύσσα.

Ὁ Πίκ εἶναι τρομαχτικά ἔξυπνο πουλί. Καταλαβαίνει πὺς ὅσο καιρὸν τρέξει, ὁ Ἀητὸς θὰ τὸ φτάσει... Φοιχτὸ θάνατο θὰ βρεῖ στὰ γαμπὰ νύχια του!

Κάνει λοιπὸν κατὰ πὺ πρακτικό: Φτερουγίζει πάνω ἀπ' τοὺς τρεῖς συντροφους. Περιμένει ἀπ' αὐτοὺς τὴ βοήθεια. Τῇ σωτηρίᾳ του.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμπού νοιώθουν ἀμέσως τί πρέπει νά κάνουν.

Ἀρπάζουν γρήγορα μεγάλες πέτρες. Σιμαδεύουν τὸν Ἀητὸ. Τίς πετᾶνε μ' ἀφάνταστη ὁρμή.

Μιά ἀπ' αὐτὲς χτυπάει κατὰ στήθα τὸ ὄρνιο. Τὸ σωριάζει κάτω βαριά τραυματισμένο...

Μιά ἄλλη ὁμως ξεφεύγει. Χτυ-

πάει τὸν Πίκ ἐλαφρὰ στὴν ἀριστερὴ φτερούγα.

Τὸ ἄμοιρο Κοράκι τρομάζει. Κράζει πονεμένα. Σπαραχτικά. Ὅμως καταφέρνει νά μὴ πέσει. Μὲ μεγάλη δυσκολία συγκρατεῖται στὸν ἀέρα... Πετᾷ σὰν τρελλὸ μὲ τὴ σπασμένη φτερούγα. Ζητάει νά ξεμακρύνει ἀπ' τοὺς τρεῖς συντροφους. Νομίζει πὺς γίνηκαν ξαφνικά ἐχθροὶ του. Πὺς κυνηγᾶνε μὲ τίς πέτρες νά τὸ σκοτώσουν!

Οἱ δυὸ γίγαντες κι' ἡ μελαψὴ γυναῖκα, τρέχουν ξωπίσω του. Φωνάζουν νά χαμηλώσει. Νά σταθεῖ γιὰ νά περιποιηθοῦν τὴν πληγὴ του...

Ἐκεῖνο δὲν ἀκούει τίποτα. Ὁ πόνος τῷχει τυφλώσει. Στὰ χάλια πὺ βρίσκεται συνεχίζει νά πετᾷ... Προχωρεῖ πέρα. Μακρυνά...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι τὸ παρακολουθοῦν. Πιστεύουν πὺς κάποτε θὰ ἐξαντληθεῖ. Θά πέσει...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀγαπάει ἀφάνταστα τὸ Κοράκι. Καθὼς τρέχει, φωνάζει ὅσο πὺ δυνατό μπορεῖ:

— Πίκ!.. Ἐ, Πίκ!.. Στάσου Πίκ!..

Αὐτὴ τὴ στιγμή περνᾶνε, χωρίς νά τὸ ξέρουν, κοντὰ ἀπ' τὸ μέρος πὺ εἶχε γίνη τὸ κακό μὲ τὰ λιοντάρια...

Ὁ Ποκοπίκο, ἡ Χουχού, ὁ Νταμπούχ ἀκοῦνε τίς φωνές του. Ἡ Γιοχάνα ἔχει, πρὶν ἀπὸ λίγο, φύγει...

Ὁ Νάνος τραβάει ἀπ' τὸ χέρι τὸν τεράστιο γοριλάνθρωπο:

— Ὁ Γκαούρ, μπάριμπα Δεινόσαυρε! Πᾶμε νά δοῦμε τί τρέχει...

Ὁ Νταμπούχ ξεκινάει ἀνήσυχος. Τρέχει κατὰ τὸ μέρος π' ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ θρυλικοῦ Ἑλλήνα...

Ὁ Ποκοπίκο δὲν χάνει στιγμή. Σκαρφαλώνει στ' ἀπέραντο τριγωντὸ κορμὶ τοῦ γοριλάνθρωπου. Θρονιάζεται πάνω στὸ σβέροκο του.

Ταυτόχρονα φωνάζει καὶ στὴ Χουχού :

— Ἐλα, μωρὴ Μαρζέλ ! Καβάλλησε κι' ἐσύ... Πάει πού πάει ὁ φονκαράς. Γιατὶ νὰ πηγαίνει... ἄδειος !

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

Καιρὸ εἶχαμε νὰ θυμηθοῦμε τὸν τρομερὸ μαῦρο γίγαντα...

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα ἔχει φύγει πιά, μὲ τὴν ἄγρια φυλὴ του, ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν.

Ἀμέτρητες φορὲς εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ γίνεи αὐτὸς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ὅμως οἱ δυὸ γίγαντες χαλοῦσαν πάντα τὰ καταχθόνια σχέδιά του.

Ἔτσι, ὁ κακοῦργος Ἀράπης ἀποφασίζει νὰ φύγει μακριὰ.

Πηγαίνει στὴν πύλιν ἀγρία περιοχή τῆς Ζούγκλας.

Σκοπὸς του εἶναι νὰ κατακτήσει ὅλες τὶς πέτρα φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν. Νὰ συγκεντρώσει πολλοὺς γεροὺς κι' ἀτρόμητους πολεμιστὲς. Νὰ ἐξοντώσει τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γιακούρ. Νὰ γίνῃ, ἐπὶ τέλους, Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ἰθαγενεῖς χτίζει μὲ τοὺς ἀραπάδες του ἓνα μεγάλο καὶ φριχτὸ σὺν ἐμφάνιση Κάστρο. Τὸ σχέ-

διό του εἶναι ἀνατριχιαστικό. Μακάβριο ! Μοιάζει μὲ μιὰ τεράστια ἀνθρώπινη Νεκροκεφαλὴ !

Τρεῖς δολόκληρους μῆνες κουβαλᾷνε πέτρες οἱ μαῦροί τοῦ Γιαχάμπα. Κι' ἄλλους τὸσους μῆνες κάνουν γιὰ νὰ χτίσουν τὸ τρομερὸ αὐτὸ Κάστρο !

Ὁ φοβερός Φύλαρχος δίνει διαταγὴ νὰ τὸ βάψουν ὁλόασπρο. Ὅμως τὰ γύρω πυκνὰ γιγαντώσυμα δέντρα, σκορπίζουν πάνω του μιὰ πράσινη ἀνταύγεια. Γι' αὐτὸ κι' οἱ φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν, τὸ λένε Χούζα κάγκα. Στὴ γλώσσα τους θὰ πεῖ : Πράσινη Νεκροκεφαλὴ.

Τὸ Κάστρο εἶναι, ὅπως εἶπαμε, τεράστιο σὲ ὄγκο. Τρομαχτικὸ σ' ἐμφάνιση. Ἐχει ὑπόγειες καταπακτές. Στὸ κάτω μέρος μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα. Σωραεῖ ὅλους τοὺς ἀραπάδες τῆς φυλῆς. Πάνω ψηλά στὸ κρανίον τὰ διαμερίσματα τοῦ Γιαχάμπα. Μαζὶ κι' ἡ πλούσια αἴθουσα τοῦ θρόνου του.

Τὰ δόντια, στὸ τεράστιο στόμα τῆς Νεκροκεφαλῆς, εἶναι οἱ πολεμιστρες. Οἱ κουφάδες τῶν ματιῶν, τὰ παράθυρα.

Ὅσο τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ Κάστρο χτιζόταν, ὁ Φύλαρχος εἶχε βάλει φρουροὺς σ' ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Κανένας ξένος δὲν μπορούσε νὰ πλησιάσῃ. Νὰ τὸ δεῖ.

Ἔτσι, σὰν τὸ ἔργο τέλειωσε, ὁ Γιαχάμπα ἄφησε νὰ διαδοθεῖ στοὺς ἰθαγενεῖς ἓνας ψεύτικος θόρυβος : Πῶς τάχα τὸ Κάστρο αὐτὸ ἦταν τὸ κρανίον τοῦ Θεοῦ Κράοιμπα. Ἐπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὴ Γῆ, γιὰ νὰ στήσῃ σ' αὐτὸ τὸ θρόνον του δ... και-

νούριος παντοδύναμος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας !

Τὸ τέχνασμα τοῦ Γιαχάμπα πέτυχε. Οἱ ἰθαγενεῖς μὲ τρόμο καὶ δέος ἀντικρύζουν τὴν ἱερὴ Νεκροκεφαλὴ. Ὅλες οἱ γύρω φυλὲς τοῦ δηλώνουν ὑποταγὴν.

Ὁ μαῦρος Γίγαντας εἶναι ἐνθουσιασμένος. Τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς του ἀρχίζει νὰ πραγματοποιεῖται.

Ὅμως γιὰ νὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ σίγουρη ἡ ἐπιτυχία, χρειάζεται καὶ ἕναν ἄξιο βοηθό. Κι' αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ γενναῖο κι' ἀτρόμητο Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη. Τὸν πανώριο Μάξ Ἀρλαν.

Ὁ Γιαχάμπα τοῦ κάνει πολὺς προτάσεις. Τοῦ τάζει ἀμέτρητο χρυσάφι. Σωρὺς ἀτίμητα κι' ἀστραφτερά πετράδια. Τοῦ ζητάει νὰ γίνουν σύμμαχοι. Νὰ τὸν βοηθήσει στὴν ἐξόντωση τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Γκαούρ.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν εἶναι τίμιος ἄντρας. Τ' ἀποκρίνεται κάθε φορὰ μὲ τὰ ἴδια λόγια :

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου μαῦρο σκυλί ! Ἡ ψυχὴ σου ἔχει πότερο φαρμάκι κι' ἀπ' τὸ δόνησι τῆς κόμπρας ! Τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμάντια δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ κάνουν ἄτιμο σὰν καὶ σένα. Ποτὲ δὲν θὰ προδώσω τοὺς δυὸ καλύτερους φίλους μου !

Ὁ τρομερὸς μαῦρος Φύλαρχος χάνει τέλος τὴν ὑπομονήν. Τρίζει ἀπαίσια τὰ δόντια του. Μουγγρίζει :

— Μὲ τὸν ἴσου δρόμο δὲν γίνεται τίποτα. Θὰ δοκιμάσουμε καὶ τὸ στραβό !

Σὲ λίγες μέρες στέλνει ἕνα

ἀράκη τοῦ στὴν καλύβα τοῦ Ἀμερικανοῦ λαθρέμπορου. Τοῦ λέει πὺς ὁ Γιαχάμπα ἔχει νὰ πουλήσει μεγάλη ποσότητα ἐλεφαντοκόκαλο. Σὲ τιμὴ πολὺ συμφερτική.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν πέφτει στὴν παγίδα. Καβάλα στὸ μαῦρο του ἄλογο, τρέχει στὸ Κάστρο τῆς Πράσινης Νεκροκεφαλῆς.

Ὁ μαῦρος γίγαντας τὸν κατεβάζει στὰ βαθεῖα ὑπόγεια. Γιὰ νὰ τοῦ δείξει τάχα τὸ πολῦτιμο ἐμπόρευμα.

Ἐκεῖ τὸν σπρώχνει ξαφνικὰ σὲ μιὰ καταπακτὴ. Τὸν γκρεμίζει κάτω. Κλείνει ἀμέσως τὸ ἄνοιγμα τῆς μὲ χοντρὴ σιδερένια σχάρα.

Ὁ ἀτρόμητος Ἀμερικανὸς εἶναι τώρα γερὰ φυλακισμένος. Σκλάβος στὰ χέρια τοῦ πιὸ ἀπαίσιου κακούργου !

Ὁ Γιαχάμπα οὐρλιάζει μ' ἄγρια χαρὰ :

— Ἐπὶ τέλους ! Τώρα ἔνα ἀπ' τὰ δυὸ θάχεις νὰ διαλέξεις. Τὴ φιλία μου, ἢ τὸ θάνατο. Τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια !

ΣΤΟ ΛΗΜΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι' ἡ συντροφισσά του, παρακολουθοῦν δπως εἶδαμε, τὸ λαβωμένο Πίκ. Τὶς φωνὲς τοῦ μελαψοῦ γίγαντα ἀκοῦνε ὁ Ποκοπίκο, ὁ Νταμπούχ κι' ἡ Χονχού. Τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους. Τοὺς φτάνουν.

Ὁ Γοριλάνθρωπος μόλις ἀντικρύζει τὴν ἀγαπημένην του Ταταμπού, ἀλλάζει ὄψη. Τὰ βασανωμένα μάτια του σκοτεινιά-

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

1. 'Ο Τσιχλιμπόχλης δὲν ξέρει κολύμπι. Κυττάζει μὲ ζήλεια τοὺς ἄλλους ποὺ χαίρονται τὴ θροσιά τῆς θάλασσας.

2. Πολλὲς φορὲς ἔχει ἐπιχειρήσῃ νὰ βουτήξῃ!· καὶ αὐτὸς στὰ νερά. "Ὁμως πάντοτε βουλιάζει!" στὸν πάτο σὰν μολύδι...

3. "Ὅταν τὸν δγάζουν ἔξω, βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Μὰ εἶναι ξεροκέφαλος. Σὲ λίγες μέρες κάνει τὰ ἴδια..."

4. Κάποτε πηγαίνει καὶ σὲ μιά κολυμβητικὴ Σχολή. Πληρώνει ὅσα διδάκτρα τοῦ ζητᾶνε. Ἐγγράφεται μαθητῆς...

5. Στὸ πρῶτο μάθημα τρομάζει. Γιὰ νὰ σωθεῖ ἀρπάζει τὸ δάσκαλο ἀπ' τὰ μαλλιά. Τὸν πνίγει...

6. Στὸ ἄλλο μάθημα φορᾶει... πένθος. Ἀλλὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, πνίγει τὸν καινούριό του δάσκαλο...

7. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσιχλιμπόχλης φορᾶει δυὸ μαύρες ταινίες στὸ μπράτσο. "Ὁμως καὶ ὁ τρίτος θάσκαλος..."

8. Τὴν τρίτη μέρα φορᾶει τρία πένθη. "Ὁμως περιμένει ἄδικα. Κανένας δὲν ἔρχεται νὰ τοῦ κάνει μάθημα,

9. Τέλος ὁ Διευθυντῆς τῆς Σχολῆς τοῦ ἐξηγεῖ: — «δὲν ἔχουμε ἄλλους Καθηγητὰς κύριε... Τοῦς πνίξατε ὅλους!.. »

10. Περνάει καιρός. 'Ο Τσιχλιμπόχλης αποφασίζει νά κάνει μιὰ δμορφη θαλάσσια εκδρομή... Κατεβαίνει στόν Πειραιά.

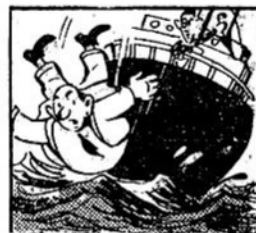
11. 'Ανεβαίνει καμαρωτός -καμαρωτός σ' ένα μεγάλο καράβι πού πηγαίνει στη Ρόδο. Είναι όλο κέφι καί χαρά...

12. Στην αρχή ή θάλασσα είναι λάδι. 'Ο Τσιχλιμπόχλης γνωρίζεται μ' έναν χοντρό συνεπιβάτη. Κάνουν χουρτή παρέα...

13. Σε λίγο ή θάλασσα φουρτουνιάζει. Μονάχα ό Τσιχλιμπόχλης κι' ό φίλος του μάνουν επάνω στο κατάστρωμα.

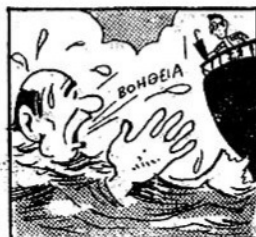
14. Ξαφνικά, σ' ένα απότομο σκαμπανέδασμα τού καραβιού, ό χοντρός επιβάτης δέν προφταίνει νά κρατηθεί.

15. 'Ο άμοιρος χαροπαλεύει τώρα μέ τά μανιασμένα κύματα. Χαλάει τόν κόσμο απ' τίς φωνές : — «Βοήθεια! Βοήθεια!...»

16. 'Ο Τσιχλ, δέν τά χάνει. Κρατάει τήν ψυχραιμία του. Τού φωνάζει : — «Τί γκαρίζεις, θλάκα! Κολύμπα νά σωθεις!»

17. 'Ο χοντρός χτυπιέται σάν τρελλός. Φωνάζει πιό δυνατά τώρα : — «Δέν ξέρω κολύμπι! Δέν ξέρω κολύμπι!»

18. 'Ο Τσιχλ, πάνω από τό καράβι: τόν μαλλώνει : — «Σκάσε πιά! Κι' εγώ δέν ξέρω κολύμπι, μά δέν...φωναίω σάν κι' εσένα!»

ζουν. Τὸ τριχωτὸ πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἔκφραση. Ἡ παλιὰ τρέλλα ξαναγυρίζει στὸ κεφάλι του.

Μανιασμένος χύνεται πάνω της. Τὴν ἀρπάζει στὰ φοβερά του μπράτσα. Μουγγρίζει :

— Νταμπούχ ! Ἀγαπάει ! Ταταμπού !

Ταυτόχρονα τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει κατὰ τὸ Νοτιά. Κατὰ τὸ θεόρατο δέντρο. Ἐκεῖ πύχει στήσει τὸ καλύβι του.

Ὁ Γκασὺρ κι' ὁ Ταρζάν τὸν κυνηγᾶνε. Βγάζουν τὶς τρομαχτικές κραυγές τους :

— Ἀαάδοο ! Ἀαάδοοοο !

— Ὅσοοοοοοο ! Ὅσοοοοοοο !

Καὶ νὰ : Δὲν ἀργοῦν νὰ τὸν φτάσουν.

Ὁ Νταμπούχ μοιάζει μὲ λυσασμένο θερίο. Παρατάει κάτω τὴν πανώρια μεγάλη γυναῖκα. Γυρίζει τώρα στοὺς δυὸ γίγαντες. Ὁρμάει νὰ τοὺς κατασπαράξει.

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Μούσκεμμα τᾶκανε ὁ μπαρμπαδεινόσαντρος ! Γιὰ καλὸ τὸν ἔφερα, ἀδελφέ μου.

Ἀμέσως τραβάει τὴ χατζάρα του. Μουρμουρίζει βαριά :

— Χουχὺ κράτα με ! Σκοπεύω νὰ τοῦ... ἀναπάφω τὴν ψυχάρα !

Ἡ μελιτοτάλακτη πυγμαία τὸν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι :

— Πᾶμε, χρυσό μου ! Τί ζητεῖ ἡ ἀλώπηξ εἰς τὸ παζάρι !..

Οἱ τρεῖς γίγαντες ἔχουν πιαστεῖ τώρα στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία...

Ἡ Ταταμποὺ πετιέται ὀρθή.

Κάνει κι' αὐτὴ νὰ πάρει μέ-

ρος στὴν τρομερὴ γιγαντομαχία. Ὅμως γρήγορα σταματάει. Ἀφουγκράζεται γιὰ λίγες στιγμές. Τέλος τὸ βάζει στὰ πόδια. Χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνές ἄγριες φυλλοσιές.

Ἐχεῖ ἀκούσει ἓνα πονεμένο κράξιμο τοῦ Πίκ. Τρέχει νὰ βρεῖ τ' ἀγαπημένο τους Κοράκι...

Ἡ Χουχὺ δὲν τὴ χωνεύει. Πετᾶει τὸ φαρκάκι της :

— Τὴν εἶδες, χρυσό μου ; Παρατεῖ τὸν γάμον καὶ παγαίνει γιὰ πουρνάρια !..

Ὁ Ποκοπίκο κερνάει τὸ σβέρκο της μὲ καλοθρεμμένη στράκα :

— Πιάστη γιὰ τὸν κόπο σου !.. Βρὲ ἔχουν ἀνάγκη οἱ δυὸ λεβέντες μας, νὰ τοὺς βοηθήσει ἓνα πλάσμα... θηλυπρεπές ; !

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα ψάχνει ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Ἐκεῖ π' ἀκούστηκε τὸ πονεμένο κράξιμο. Ὁ λαβωμένος Πίκ δὲν φαίνεται πουθενά !..

Ὅμως ἡ ἄμοιρη βρίσκεται, χωρὶς νὰ τὸ ξέρει, κοντὰ στὸ Κάστρο τῆς Πράσινης Νεκροκραλῆς.

Ξαφνικά ἓνα μπουλούκι ἀραπάδες τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα χύνονται πάνω της. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀρπάζουν στὰ γερὰ μπράτσα. Τρέχουν χαρούμενοι γιὰ τὸν ἀπαισιο Ἀφέντη τοὺς. Ὅλοι ξέρουν πόσο λαχταρεῖ νὰ κάνει συντρόφισσά του τὴν πανώρια μελαψὴ γυναῖκα.

Ἡ Ταταμποὺ ξεφωνίζει σπαραχτικά :

— Βοήθειααα !.. Βοήθειααα !..

Ἡ φωνὴ της φτάνει μέχρι

Ἡ Γῆ ὁλόκληρη ταράζεται σὰν ἀπὸ φοβερό σεισμό. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς οὐρανοῦς τῆς Νέας Ὑόρκης γκρεμίζονται.

τοὺς τρεῖς γίγαντες ποὺ παλεύουν...

Πρῶτος σταματᾷ ὁ τρελλὸς γοργιλάνθρωπος. Παρατάει τοὺς δυὸ ἀντιπάλους του. Τρέχει κατὰ τὸ μέρος π' ἀκούστηκε ἡ φωνή.

Τὸ ἴδιο φυσικὰ κάνουν κι' ὁ Γκαούρ, κι' ὁ Ταρζάν. Ἀλαφιασμένοι τρέχουν κι' ἐκεῖνοι πίσω του...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν κοντὰ στοὺς μαύρους τοῦ Γιαχάμπα. Ὅμως ἡ Ταταμποῦ δὲν φαίνεται πονθενά. Οἱ δὲ ὀραπάδες ποὺ τὴν ἄρπαξαν, ἔχουν φτάσει κιόλας στὸ μακάβριο Κάστρο.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ βλέ-

πουν στὸ βάθος ν' ἀσπρίζει ἓνας τεράστιος ὄγκος. Κάνουν νὰ τρέξουν κατὰ 'κεῖ..

Οἱ μαῦροι ζητᾶνε νὰ τοὺς ἐμποδίσουν...

Ἔτσι καινούρια μάχη ἀρχίζει. Καινούριο κακό!

Οἱ δυὸ γίγαντες κι' ὁ Νταμπούχ, δείχνονται ὑπέροχοι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ... Παλεύουν ὑπεράνθρωπα μέ, πάνω ἀπὸ εἴκοσι, ἄγριους ἀραπάδες!

Ἡ ὁρμή τους εἶναι ἀσυγκράτητη! Καταπληκτικὴ!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τρομεροῦ Φύλαρχου, γοήγορα παρατᾶνε τὸν ἀγῶνα. Σκορπίζονται τρομαγμένοι. Σὰν ἀρνιὰ μπροστὰ σ' ἐλύκους!

Ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος τοὺς κυνηγάει. Χάνεται μαζί τους...

Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν τρέχουν πρὸς τὸ λευκὸ ὄγκο. Φτάνουν γρήγορα ἐκεῖ.

Μὲ φρίκη καὶ δέος ἀντικρίζουν, γιὰ πρώτη φορά, τὴν τεράστια Νεκροκεφαλὴ. Τὸ Κάστρο τοῦ μαύρου γίγαντα τῆς Ζούγκλας!

Κάτι ἀραπάδες πού βρίσκονται ἀπ' ἔξω, θέλουν πάλι νὰ τοὺς ἐμποδίσουν. Οἱ δυὸ Σύντροφοι γρήγορα κάνουν τὶς φτέρνες κι' αὐτῶν, νὰ χτυπήσουν στ' αὐτιά τους!

Ἀμέσως, ἀπὸ μιὰ πρωτόγονη ἀνεμόσκαλα, σκαρφαλώνουν σ' ἓνα ἀπ' τὰ κουφਾਲισμένα μάτια τοῦ χτιστοῦ κρανίου.

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού τρέχουν κι' ἐκεῖνοι. Φτάνουν γρήγορα μπροστὰ στὴν τεράστια Νεκροκεφαλὴ.

Ὁ Νάνος τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό. Μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Ἀμάν, κεφάλι, ἀδερφέ μου! Πότε νὰ τὴν ἔχω σφάζει ἀγαγε!

Ἡ Χουχού κολλάει στὸ σβέρκο του μιὰ ἀγέρωχη στράκα:

— Κλάααφ!

Προσθέτει μελιστάλακτα:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΕΚΡΗΣΗ!

Μὰ οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐκείνη μπαίνουν στὸ τρομερὸ Κάστρο.

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει:

— Κάλλιο γαῖδουοῦδνε, παρὰ γαῖδουρογύρευε!

Ἡ πυγμαία ἐπαναλαμβάνει:

— Ἀμέε! Τί ζητεῖ ἡ Ἀλώπηξ εἰς τὸ παζάρι;

Ἄς ρίξουμε τώρα μιὰ ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀπαίσιου ἀντροῦ.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαοὺρ μπαίνουν, ὅπως εἶδαμε μέσα. Μὲ λίγες γροθιές ὁ καθένας σωριάζουν κάτω τοὺς μαύρους σωματοφύλακες τοῦ κακούργου Γιαχάμπα. Ψάχνουν ὅλα τὰ ἐπάνω διαμερίσματα. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἀναποδγυρίζουν τὸν ὀλόχρυσο θρόνο τοῦ ἐπίδοξου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως οὔτε ἡ Ταταμπού, οὔτε ὁ γιγαντώμενος Ἀράπης φαινονται πουθενά.

Οἱ δυὸ Σύντροφοι κατεβαίνουν κάτω τώρα. Στὴν ἀπέραντη αἶθουσα, πού βρίσκεται στὸ στόμα τῆς Νεκροκεφαλῆς. Τίποτα κι' ἐκεῖ.

Τέλος τὸ μάτι τους παίρνει μιὰ κρυφὴ ὑπόγεια σκάλα. Τὴν κατεβαίνουν ἀλαφιασμένοι.

Καὶ νά: Ἀμέσως χτυπάνε στ' αὐτιά τους σπαραχτικὰ πονεμένα βογγητά.

Ὁ Ταρζάν πρῶτος, ἀναγνωρίζει τὴ φωνή. Ψιθυρίζει χαρούμενος:

— Ὁ Μάξ Ἀρλαν! Ἀκούς Γκαοὺρ; Δὲν εἶναι ὁ Μάξ Ἀρλαν;

Ὅμως τὸ σκοτάδι εἶναι βαθύ. Δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τίποτα.

Καὶ νά: Σαφνικὰ ἓνας βαρὺς χρότος ἀκούγεται:

— Γκάπ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δέχεται δυνατὸ χτύπημα μὲ ρόπαλο στὸ κεφάλι. Βγάζει πονε-

μένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω
ἀναίσθητος.

Ἀμέσως κάποιος ἀκούγεται νὰ
σέρνει τὸ κορμί του. Τὸ ρίχνει
σὲ μιὰ βαθιὰ καταπακτή.

Ὁ Γκαοὺρ στιγμή δὲν τὰ χά-
νει. Μ' ἀπλωμένα χέρια σα-
ρώνει τὸ σκοτάδι. Ψάχνει νὰ
βρεῖ τὸν ἀόρατο ἐχθρό.

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ πετύχει.

Σὲ λίγο οἱ παλάμες του ἀγγί-
ζουν τεράστιο ἀνθρώπινο σῶμα.

Ταυτόχρονα δέχεται κι' αὐτὸς
τὸ ἴδιο χτύπημα. Μόνο ποὺ τὸ
ρόπαλο, αὐτὴ τῇ φορὰ ξεφεύγει.
Δὲν βρίσκει πάνω στὸ κεφάλι
τοῦ. Τὸν χτυπάει στὸν ὦμο.

Ὅμως ὁ μελαψὸς γίγαντας
ἔχει προλάβει. Ἀρπάζει τὸν ἄ-
γνωστο κακοῦργο ἀπ' τὸ λαιμό.
Τὸν ὀφίγγει μονάχα μὲ τὴ μιὰ
παλάμη. Μὲ τὴν ἄλλην τοῦ δίνει
τρομαχτική γροθιά στὸ πρόσω-
πο. Μουγγρίζει ἄγρια :

— Σκύλε ! Ποῦ εἶναι ἡ Τα-
ταμπού ;

Ὁ γίγαντας πασχίζει νὰ λευ-
τερωθεῖ ἀπ' τὸ σφίξιμο τοῦ
λαιμοῦ. Ἀφάνταστα δυνατὸς
καθὼς εἶναι, ζητάει νὰ σπαρά-
ξει τὸν Γκαοὺρ.

Οἱ δυὸ Ἄντρες παλεύουν καὶ
χτυπιῶνται μ' ἀφάνταστη μανία.
Μὲ λύσσα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀντηχεῖ στὸ
ὑπόγειο σκοτάδι, ἀδύναμη τώρα
ἢ φωνὴ τῆς πανώριας Ἑλληνί-
δας.

— Βοήθειασα ! Βοήθειασα !

Ἡ ἄμοιρη Ταταμπού μόλις
ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Δέ-
χτηκε κι' αὐτὴ χτύπημα στὸ
κεφάλι ἀπ' τὸ ρόπαλο τοῦ Για-
χάμπα.

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος σήκω-

σε ἀμέσως τὴ βαριά σιδερένια
σχάρα. Τὴν πέταξε στὴ βαθιὰ
καταπακτή. Στὴν ἴδια ποὺ βρί-
σκεται κι' ὁ Μᾶξ Ἀρλαν. Ἐ-
κεῖ ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο γκρέμασε
καὶ τὸν ἀναίσθητο Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης
εἶναι ἐτοιμοθάνατος. Βογγάει
συνεχῶς ἀπὸ φριχτοὺς πόνους.
Τὸ κορμί του γεμᾶτο πληγὲς
ἀπ' τ' ἀτέλειωτα καὶ φριχτὰ βα-
σανιστήρια ! Ἡ ψυχὴ του ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμή θὰ πετάξει
στοὺς λεύτερους οὐρανούς.

Οὔτε κἂν ἔχει καταλάβει πῶς
στὴν καταπακτὴ του ἔπεσαν κι'
ἄλλοι ἀνθρώποι.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Γκαοὺρ
τὸν ἀκούει νὰ παραμιλάει. Σιγά-
σιγά ! Ξεψυχομένα :

— Ὅχι, μαῦρο σκυλί ! Οὔτε
οἱ θησαυροὶ, οὔτε τὰ φριχτὰ σου
βασανιστήρια, θὰ μὲ κάνουν ἄ-
τιμο ! Ποτὲ δὲν θὰ προδώσω
τοὺς πιδ καλοὺς μου φίλους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκούει
τὴν ἀδύναμη πονεμένη φωνὴ τῆς
Ταταμπού. Θέλει νὰ τρέξει. Νὰ
βρεθεῖ κοντά της... Ὅμως δὲν
μπορεῖ. Βρίσκεται πιασμένος
στὰ χέρια μὲ τὸν τρομερὸ ἀντί-
παλο... Πρέπει πρῶτα νὰ ξεμ-
περδέψει μ' αὐτόν...

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή ἡ πα-
λάμη του σέρνεται τυχαία πάνω
στὸ ὀλοστρογγυλό καὶ λεῖο κε-
φάλι τοῦ ἀγνωστου. Καταλαβαί-
νει ἀμέσως μὲ ποιὸν ἔχει νὰ
κάνει...

Ἀθελά ἔρχεται στὸ νοῦ του
τὸ παρατσούκλι ποὺ τοῦχει δώ-
σει ὁ Ποκοπίκο : «Καρπουζοκέ-
φαλος» !

Ναί, αὐτὸς εἶναι ὁ κακοῦργος

πὸν τόσο τοὺς ἔχει βασανίσει.

Ὁ περήφανος Ἕλληνας Γκαοὺρ, δὲν ἀφαιρῇ ποτὲ τῇ ζωῇ ἀνθρώπου... Χτυπάει μὲ τὸ ρόπαλο τοὺς ἀντιπάλους του. Τοὺς σωριάζει ἀναίσθητους κάτω... Ὅμως ποτὲ δὲν τοὺς σκοτῶνει...

Ἕνας Ἕλληνας δὲν βάφει τὰ χέρια του στὸ αἷμα!

Ὅμως ἀλίμονο! Αὐτὴ τῇ φορὰ ὁ Γκαοὺρ νοιώθει νὰ γίνεται κακοῦργος. Παίρνει ἀπόφαση νὰ σκοιῶσει τὸ Γιαχάμπα. Νὰ καθαρῇ τὴ Ζούγκλα ἀπ' τὴ βρωμερὴ του ὕαξη.

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή μέσα, γίνεται θεριὸ ἀνήμερο! Οἱ τρομαχτικὲς γροθιὲς του φέρνουν τὸ μαῦρο γίγαντα σὲ δύσκολη θέση!.. Οὐρλιάζει ἀπαίσια. Σπαρραχτικά...

Μὰ καθὼς παλεύουν, ὅλο καὶ φροντίζει νὰ ὑποχωρεῖ... Φέρνει σιγά-σιγά τὸν Γκαοὺρ πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὴν καταπακτὴ.

Τὰ βογγητὰ τοῦ πανώριου Ἀμερικανοῦ κι' οἱ φωνὲς τῆς μελαψῆς Ἑλληνίδας, ἀκούγονται τώρα κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους...

Ὁ Γκαοὺρ δίνει μιὰ τελευταία γροθιά στὸ Γιαχάμπα, Πιὸ δυνατὴ καὶ τρομερὴ ἀπ' ὅλες!.. Ὁ μαῦρος γίγαντας σωριάζεται κάτω βαρὺς...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας τὸν παρατάει γιὰ λίγο. Παίρνει βαθιὲς καὶ γρήγορες ἀνάσες!..

Ὅμως ὁ γιγαντοσώμος Ἀράπης δὲν εἶναι ἀναίσθητος, ὅπως φαντάζεται...

Καὶ νά: Μὲ ξαφνικὴ γρήγορη κίνηση τραβάει στὸ σκοτάδι κάποιον μοχλό. Ἡ βαριά σιδερένια σχάρα ὑποχωρεῖ. Ὁ Γκαοὺρ

δὲν προφταίνει νὰ κρατηθεῖ. Γκρεμίζεται στὴν καταπακτὴ. Μαζὶ μὲ τὴ συντροφισσά του, τὸν Ταρζάν, τὸν Μάξ Ἀρλαν... Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα καγχαίζει:

— Χό, χό, χό!.. Τὸ κλουβάκι μου τώρα ἔχει τέσσερα πουλάκια!.. Χό, χό, χό!..

Ἀπλώνει πάλι τὸ χέρι του. Κάνει νὰ τραβήξει τὸ μοχλό. Νὰ ξανακλείσει τὴ σχάρα...

Μὰ δὲν προφταίνει!..

Ταυτοχρόνα δυνατός μεταλλικὸς κρότος ἀκούγεται:

— Ντίννν!..

Ὁ μαῦρος γίγαντας βγάξει σπαρραχτικὸ οὐρλιαχτό. Μένει ξερός!

Ἀμέσως μιὰ παράξενη φωνὴ σχίζει τὸ βαθὺ ὑπόγειο σκοτάδι:

— Πάει κι' ὁ Καρπουζοκέφαλος!... Τοῦ θέρισα τὴν... ψυχὰ ροψυχάρα!..

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο.

Ἔξω ἀπ' τὴν τεράστια Πράσινη Νεκροκεφαλὴ, ἀκουσε τὶς ἄγριες φωνὲς τοῦ Γκαοὺρ καὶ τοῦ Γιαχάμπα. Καταλαβαίνει πὼς καὶ τὸν τρομερὸ γίνεται μέσα στὸ Κάστρο...

Ἔτσι, δὲν ἀντέχει τὸν πειρασμό. Παρατάει τὴ Χουχού. Ἀπ' τὴν ἀνεμόσκαλα τρυπώνει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πέτρινου κρανίου. Ὁ σματὰς τῆς πάλης ποὺ γίνεται, τὸν ὀδηγεῖ νὰ κατέβει στὸ ὑπόγειο...

Καὶ νάτος: Φτάνει κάτω τὴν κατάλληλη στιγμή: Ὁ κακοῦργος ἔχει τραβήξει τὸ μοχλό. Ὁ Γκαοὺρ γκρεμίζεται στὴ βαθιὰ καταπακτὴ...

Ὁ Ποκοπίκο—ὅπως κι' ὅλοι

Ἡ ὁμορφὴ Ραζιλ πέφτει ἀργὰ πρὸς τὴ Γῆ. Ὁ ἑλικας τῆς ῥά-
χης τῆς ἔχει πάθει ἐλάσθη. Γυρίζει πολὺ-πολὺ σιγὰ τώρα...

οἱ πυγμαῖοι τῆς φυλῆς του—
βλέπει στὸ σκοτάδι σὰν γάτα.

Τὸ ἴδιο ὅμως δὲν συμβαίνει
καὶ μὲ τὸ Γιαχάμπα. Αὐτὸς δὲν
ἔχει ἀντιληφθεῖ τὸ Νάνο.

Ἔτσι ὁ «Δυσθεόρατος Ἀν-
τρακλας» σηκώνει τὴ θυρυκὴ
σκουριασμένη χατζάρα του. Τὴν
κατεβάζει μ' ὀρμὴ στὸ κεφάλι
τοῦ ἀπαίσιου Κακούργου.

Ἀμέσως σκύβει πάνω ἀπ' τὴν
ἀνοιχτὴ καταπαχτὴ. Ἀπλώνει
τὸ χερὶ του. Φωνάζει :

— Γκαουράκο, σ' ἔσωσα πά-
λι !.. Κρεμιάσου τώρα ἀπ' τὸ
μικρὸ μου δαχτυλάκι νὰ σὲ τρα-
βήξω ἐπάνω !..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ἔχει

ὄρεξη γι' ἀστεῖα. Τὸν διατάζει
ἄγρια :

— Τρέξε νὰ κόψεις ἓνα χορ-
τόσχοινο... Ρίχτο στὴν καταπα-
κτὴ... Μονάχα ἔτσι θὰ μπορέ-
σουμε νὰ λευτερωθοῦμε !.. Ἐμ-
πρὸς ! Γκρεμοτσακίσου γρήγο-
ρα !..

Ὁ Ποκοπίκο γίνεται μπαρού-
τι :

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ !.. Οἱ
«ἀγριάδες» σὲ τὰ λόγου μου δὲν
περνᾶνε !.. Ἀντιλαβοῦ ;

Ὁ Νάνος δὲν προφταίνει νὰ
τελειώσει τὰ λόγια του. Ξαφνικὰ
παράξενη δυνατὴ βοή φτάνει στ'
αὐτιά τους.

Ταυτόχρονα κι' ἡ Χουχού ξε

φωνίζει έξω απ' τὸ Κάστρο :

— Ποκοπίκοσοοοο !.. Ἔβγα νὰ δεῖς !... Στὸν οὐρανὸν τρέχει μιὰ κόκκινη μπάλααα !..

Σὲ λίγο ξαναφωνάζει :

— Ἔβγα λοιπὸν βλάκα ! Τώρα εἶναι πιὸ ώραία !.. Μιὰ ρουκέττα τρέχει νὰ τὴν ἀνταμώσει !..

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ οὐρανὸς συνταράζεται ἀπ' τὴν τρομαχτικὴ ἔκρηξη πού ξέρουμε ! Ὀλόκληρη ἡ Γῆ σειέται σάν ἀπὸ σεισμό !..

Ἀλίμονο !.. Τὸ Κάστρο τῆς Πράσινης Νεκροκεφαλῆς δὲν ἀντέχει στὴν τρομερὴ δόνηση. Γ' κερμίζεται πάνω στὰ θεμελιά του !..

Ὁ Ποκοπίκο ἀπ' τὸ δυνατό τράνταγμα, πέφτει στὴ βαθιὰ καταπακτὴ. Μαζί του καὶ τὸ βαρὺ κορμί τοῦ ἀναισθητοῦ Γιαχάμπα ..

Τ' ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς σκεπάζεται τώρα ἀπ' τὰ δοκάρια καὶ τ' ἄλλα ξύλα τοῦ πάνω πατώματος. Πάνω σ' αὐτὰ σωριάζονται ἀμέσως οἱ πέτρες καὶ τὰ τραγικὰ χαλάσματα τοῦ Πύργου...

Ὅλοι τώρα ἔχουν πιαστεῖ σάν ποντίκια στὴ φάκα. Ἀδύνατο πιά νὰ βγοῦν ἐπάνω... Ἐκεῖ στὸ βαθὺ σκοτεινὸ λάκκο θ' ἀφήσουν τὴ ζωὴ καὶ τὰ κόκαλά τους !..

Ὁ Ποκοπίκο καὶ στὶς πιὸ τραγικὲς στιγμὲς, δὲν χάνει τὸ κέφι του. Σὺν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα, βάζει τὴν παλάμη πλάι στὸ φουσκωτὸ του μάγουλο. Παίρνει ἀμανεδάκι :

« Ἀααααααααάν !

Δὲν μὲ τρομάζει ὁ θάνατος,

δὲν τρέμω μὴ πεθάνω !

Μόνο μὲ νοιάζει—δμολογῶ— ἀπὸ δῶ μέσα πῶς θὰ βγῶ, τὰ... τσίτσια μου νὰ κάνω ; »

Σὲ λίγο ἀκούγεται κι' ἡ δευτέρη ἔκρηξη. Ὁ σεισμός πού ἐπακολουθεῖ, ἀποτελεῖώνει τὸ ἔργο τοῦ πρώτου. Τώρα ἀπ' τὸ Κάστρο τοῦ Γιαχάμπα, δὲν μένει πέτρα πάνω σὲ πέτρα !

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΙ' Η ΡΑΖΙΑ

Θυμόσαστε ;

Ἀφήσαμε τὴ Ραζίλ νὰ πλησιάζει ἀργὰ στὴ Γῆ. Ξαφνικὰ παράξενη βοή φτάνει στ' αὐτιά της. Τὰ μάτια τῆς γαλάζιας Κόρης τοῦ Ζαλάχ παίρνουν ἔκφραση τρόμου. Νοιώθει τὸ αἷμα στὶς φλέβες της νὰ παγώνει... Ἀντικρύζει κατὶ φοβερό !

Ἕνας τεράστιος ἀτσαλένιος Ρομπὸτ πετάει πρὸς τὸ μέρος της.

Καὶ νά : Γρήγορα τὴ φτάνει. Ἀπλώνει τὴ δαγκάνα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ. Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὴ μέση. Ξαναγυρίζει. Παίρνει κατεύθυνση πάλι πρὸς τὴ γῆ.

Εἶναι ὁ Κεραυνός !

Κάτω ἀπ' τὴν ἐπαυλὴ τῆς Τζέιν εἶχε δεῖ μὲ τὸ τηλεσκόπιο τὴ γυναῖκα τοῦ Ἀρη. Πέταξε μὲ τὸ Ρομπὸτ νὰ τὴν πιάσει αὐτός. Πρὶν προλάβει καὶ πέσει στὴ Γῆ...

Ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ μάθει πολλὰ πράγματα πού τόσο τὸν ἐνδιαφερόν.

Ὁ Γίος τοῦ Γκαοὺρ κατεβαίνει, γρήγορα πάλι στὴ Γῆ. Τὸ Ρομπὸτ προσγειώνεται στὸν ἀντιστεμένο κῆπο τῆς ἐξοχικῆς βίλλας.

Ἡ Θύελλα, ἡ Τζέιν κι' ὁ

Κραγιαμπού. κυττάζουν σασι-
σμένοι την πανέμορφη γαλάζια
Κόρη. Τὰ μάτια τους παίρνουν
ἐκφραση ἀνείπωτου θαυμασμοῦ.
Δὲν χορταίνουν νὰ τὴ βλέ-
πουν.

Ποτέ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ
φανταστοῦν πὼς ὑπάρχει στὸν
κόσμο ἓνα τόσο πανώριο πλά-
σμα ! Μιὰ τέτοια ὑπέροχη καλ-
λονή !

Ὁ Κραγιαμπού δὲν κρατιέται.
Ψιθυρίζει αὐτὸ ποὺ σκέπτεται.
Σὰν νὰ παρσιμυλάει :

— Κοῖμμα ποῦμαι μικρὸς ἀ-
κόμα ! Μιὰ τέτοια κοπέλλα θά-
θελα νὰ παντρευτῶ. Νὰ γίνεи
μεθαύριο Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας !

Ἡ Ραζιλ, ὅπως ξέρουμε, ἐ-
ξασκεῖ πάνω στοὺς ἄνδρες ἀκα-
τανίκητη γοητεία. Ἐχει τὴ μα-
γικὴ δύναμη νὰ τοὺς ξετρελλαί-
νει. Νὰ τοὺς κάνει νὰ τὴν ἀ-
γαποῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε
τὶ στὴ ζωὴ τους !

Ὁ Γιὸς τοῦ Ταρζάν εἶναι τὸ
πρῶτο θῦμα τῆς.

Τώρα βγαίνει ἀπ' τὸ Ρομπότ
ὁ Κεραυνός. Κυττάζει κι' αὐτὸς
μ' ἀνείπωτο θαυμασμὸ τὴν πα-
νώρια γαλάζια γυναῖκα. Ψιθυρί-
ζει χαμένα :

Τί ὁμορφὴ ποὺ εἶσαι ! Πῶς
οὐκ ἔλνει ;

Ἡ Νέα τ' ἀποκρίνεται :

— Ραζιλ ! Εἶμαι κόρη τοῦ
Ζαλάχ. Τοῦ παντοδύναμου Ἀρ-
χοντα τοῦ Ἀρη ! Ὁ ἐλίκας τῆς
συσκευῆς μου ἔπαθε βλάβη. Θά
τὸν διορθώσω γρήγορα. Θά ξα-
ναπετάξω στὸν Πλανήτη μας !

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ
Κερανοῦ λάμπουν τώρα ἄγρια :

— Ὅχι ! Θά μείνεις γιὰ πάντα

παὶ μαζί μας ! Δὲν θὰ ξαναγυ-
σεις ποτὲ στὸν Ἀρη.

Ζητάει βοήθεια κι' ἀπ' τὴν
κόρη τοῦ Ταρζάν. Τὴν τόσο ἀ-
γαπημένην, ἄλλοτε, συντρόφισσά
του :

— Ἔτσι δὲν εἶναι Θύελλα ; Πές
τῆς κι' ἐσύ. Παρακάλεσέ τη νὰ
μείνει κοντά μας...

Ἡ Θύελλα σηκώνει περήφανα
τὸ ξανθὸ τῆς κεφάλι. Ἀποκρί-
νεται σοβαρά :

— Ἀομίζω πὼς ἡ Γυναῖκα
αὐτὴ δὲν ἔχει καίμια θέση ἐ-
δῶ !.. Καλὰ θὰ κάνει νὰ γυρί-
σει γρήγορα στὸ μακρυνὸ ἀστέ-
ρι τῆς !..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ ἀναστα-
τώνεται :

— Ὅχι ! Αὐτὸ δὲν θὰ γίνεи
ποτέ !. Ἄν φύγει, θαρρῶ πὼς
θὰ φύγει μαζί τῆς κι' ἡ ψυχὴ
μου !.. Δὲν καταλαβαίνεις λοι-
πὸν Θύελλα ; Τὴν ἀγαπῶ ! Στι-
γμὴ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μα-
κριά τῆς !..

Ἡ Ραζιλ δὲν νοιώθει τίποτα
γιὰ τὸ πανώριο μελαγχρινὸ πα-
λικάρι. Ὅμως ἐκμεταλλεύεται
τὴν ἀδυναμία του. Θέλει νὰ ἐξα-
σφαλίσει ἓναν ἰσχυρὸ προστάτη
στὴ Γῆ...

Καὶ νά : Τὸν κυττάζει ὅσο
μπορεῖ πρὸ τρυφερά. Χαμογε-
λάει μὲ γλύκα. Ψιθυρίζει :

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ Κεραυ-
νέ !.. Ὅμως ἂν θέλεις νὰ γί-
νουμε σύντροφοι, ἔλα μαζί μου
στὸν Ἀρη...

Ρίχνει μιὰ ματιά στὴ Θύελλα.
Σὰν νὰ τὴ δειχνεи μὲ τὸ δάχτυ-
λο. Προσθέτει :

— Ἐδῶ στὴ Γῆ δὲν μπορῶ
νὰ μείνω... Ἐχῶ ἐχθρούς !

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν γίνεται

θεριό ἀνήμερο. Σάν μανιασμένη τίγρη χύνεται πάνω στή γαλάζια γυναίκα. Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά :

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, μάγισσα ! Οἱ δικοί σου ζητάνε νὰ καταστρέψουνε τὴ Γῆ μας !..

Ὁ Κεραυνὸς μ' ἓνα πηδημα βρίσκεται κοντὰ στίς δυὸ γυναῖκες .. Τὸ μυαλό του ἔχει θολώσει. Δὲν ξέρεי τί κάνει.

Καὶ νά : Ἀρπάζει τὴ μανιασμένη Θύελλα ἀπ' τοὺς ὤμους. Τῆς δίνει φοβερὴ σπρωξιὰ. Τὴ σωριάζει κάτω.

— Δὲν σὲ θέλω... Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά !..

Ἡ ἄμοιρη Κόρη χτυπάει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ. Μένει ἀναίσθητη.

Ὁ Τζεῖν κι' ὁ Κραγιαμποῦ κἀνουν νὰ τὸν συγκρατήσουν...

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαοὺρ φέρνεται καὶ σ' αὐτοὺς τὸ ἴδιο. Μὲ δυὸ ἄλλες σπρωξιές τοὺς γκρεμοσακίζει μακριά ..

Ἀμέσως ἀνοίγει, ἔξαλλος καθὼς εἶναι, τὴν πόρτα τῆς κοιλιᾶς τοῦ Ρομπότ. Πηδάει μέσα. Φωνάζει καὶ τὴ Ραζίλ :

— Ἐλα, ἀγαπημένη μου !.. Θὰ πάμε ἄλλοῦ ! Θὰ ζήσουμε ἥσυχοι. Εὐτυχισμένοι !..

Ἡ Κόρη τοῦ Ζαλάχ πηδαίει χαρούμενη στὸ Ρομπότ. Ἡ κακιά ψυχὴ τῆς χαίρεται γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ ποὺ παθάν οἱ δυὸ γυναῖκες.

Ὁ Κεραυνὸς βάζει σὲ κίνηση τὰ μηχανικὰ σπλάχνα τοῦ ἀτσάλενιου Γίγαντα. Τὸ «Τέρας τῶν Οὐρανῶν» ἀρχίζει ν' ἀνυψώνεται.. Σὲ λίγο χάνεται στὸ βάθος τοῦ Νοτιά.

• • • • •

Τὸ Ρομπότ πετάει μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα. Φτάνει γρήγορα πάνω ἀπ' τὴν ἀπέραντη κι' ἀγρία Ζούγκλα.

Κάπου ἐκεῖ στὸ κέντρο τῆς, φαντάζει ἓνα θεόρατο βραχώδικο βουνό. Ὁ μελαχροινὸς Νέος τὸ δείχνει στὴν πανώρια γαλάζια Κόρη :

— Αὐτὸ εἶναι τὸ περήφανο Ἑλληνικὸ βουνό ! Στὴν κορυφὴ του βρίσκεται μιὰ σπηλιά. Ἐκεῖ ζοῦν ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μου !.. Μέχρι νὰ παντρευτοῦμε, κοντὰ σ' αὐτοὺς θὰ μείνεις...

Ὡσπου νὰ τελειώσει τὰ λόγια του, ὁ Σιδερένιος Γίγαντας ἔχει φτάσει κιόλας. Προσγειώνεται στὰ τεράστια βράχια τῆς κορυφῆς.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ραζίλ πηδοῦν οβέλοι. ἔξω. Ὅμως ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια. Οὔτε ὁ Γκαοὺρ, οὔτε ἡ Ταταμποῦ βρίσκονται ἐκεῖ...

Ὁ Νέος χαμογελαίει :

— Κάπου θάχουν πάει... Δὲν πεिरάζει. Θὰ περιμένουμε...

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

Ἄς τοὺς ἀφήσουμε νὰ περιμένουν. Ἄς ξαναγυρίσουμε στὸ γκρεμισμένο Κάστρο τῆς Πράσινης Νεκροκεφαλῆς.

Ἡ Χουχού, ὅπως εἶδαμε, εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἔχει σωθεῖ. Βρέθηκε ἔξω τῇ στιγμῇ ποὺ γίνηκε ὁ τρομαχτικὸς σεισμός.

Τώρα κλαίει καὶ χτυπιέται.

— Ἀμὰν κακὸ ποὺ τόπαθα ἡ καφερούλα ! Ὅλους μαζεμένους μου τοὺς πῆρε ὁ Χάρος !.. Ὁ

γδόντα δκάδες κόλυβα πρέπει νά βράσω τώρα !..

Όμως νά : Οί δικοί της δέν ἔχουν σοτοθῆι ὅπως φαντάζε-
ται. 'Απ' τὰ χαλάσματα τοῦ
Κάστρου, φτάνουν στ' αὐτιά της
πονεμένα βογγητά. 'Ακούει καί
τὸν Ποκοπίκο νά φωνάζει. Κα-
ταλαβαίνει πὼς ἔχει θαφτεῖ κι'
αὐτὸς στὰ βαθιὰ ὑπόγεια τῆς
γχερμισμένης Νεκροκεφαλῆς.

— Βοήθεια, μωρὴ Μαρξέεεεεε !..
Σῶσε μας νά μή.. βγῶ ἔξω καί
σοῦ σπᾶσω τὰ μοῦτρα !..

'Η κοντόχοντρη πυγμαία συγ-
κινεῖται.

Μὲ τὴ δυνατό κι' ἄγαρμψή
φωνάρα της, τ' ἀποκρίνεται :

— Θὰ σὲ σῶσω, χρυσό μου !
Θὰ σὲ σῶσω κι' ἄς μὴ μὲ παν-
τρέψουν !..

'Αμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια.
Τρέχει γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρ-
ζάν. 'Εκεῖ ἔξεραι πὼς βρίσκεται
ἓνα παλὴδ σκουριασμένο. φτυά-
ρι. Μ' αὐτὸ λογαριάζει νά...
τραβήξῃ τὰ χαλάσματα τοῦ Κά-
στρου. Νὰ σώσῃ τοὺς θαμμένους
φίλους της.

Εὐτυχῶς, ὅμως !.. Κᾶπου ἐκεῖ
κοντὰ βρίσκεται ὁ τετραπέρατος
Πίκ. 'Εχει κρυφτεῖ στὰ πυκνὰ
κλαδιά κάποιου δέντρου. 'Η λα-
βωμένη φτερούγα του, ἔχει πά-
νυι πιά νά πονάει.

Τὸ μαῦρο Πουλὶ ἔξεραι πὼς
κάτ' ὅπ' τὰ χαλάσματα εἶναι
θαμμένος ὁ Γκαοῦρ κι' οἱ ἄλλοι.
Φτερουγίζει τώρα πάνω ἀπ' αὐ-
τά. Δέν ἔξεραι τί νά κάνει. Πῶς
νά τοὺς βοηθήσῃ...

Καί νά : Σαφινὰ βαρὺ ἀν-
θρώπινο ποδοβολητὸ φτάνει στ'
αὐτιά του. Λίγο πρὶν πέρα ἀντι-
κρύβῃ ἓναν τρομαχτικὸ γίγαντα.

Εἶναι ὁ τερατάνθρωπος Μπο-
χάρ... 'Εχει βγεῖ νά κυνηγήσῃ
ζαρκάδια. Τὰ λόγια τῆς πονετι-
κῆς Γιοχάνας τὸν ἔχουν μετα-
μορφώσῃ. Δέν εἶναι κακὸς πιά.
Δέν τρώει ἀνθρώπους. Φτάνει
βέβαια νά βρῖσκει ζαρκάδια καί
νά χορταίνει μ' αὐτά... 'Αλλοιῶς
ἀλίμονο στοὺς ἀραπάδες ποὺ θὰ
βρεθοῦν μπροστὰ του.

'Ο Πίκ φτερουγίζει χαρούμε-
νος κοντὰ στὸν Μποχάρ. Κρά-
ζει φλόγα...

'Ο Τερατάνθρωπος νοιώθει
τὴ γλῶσσα τῶν Πουλῶν. 'Αμέ-
σως, μὲ τεράστια πηδήματα, φτά-
νει στὴ γχερμισμένη Νεκροκε-
φαλῇ.

'Η δύναμή του εἶναι ἀφάντα-
στη ! Μὲ χέρια καί πόδια τρα-
βάει καί κλωτσάει τὰ χαλάσματα.
Σὰν κόττα ποὺ σκαλίζει ἄχυρα.
Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει λευτερώ-
σῃ τ' ἀνοιγμά τῆς Καταπακτῆς.
Κατεβάζει τὴν τεράστια χερσὶ-
κλα του. Χουφτιάξῃ ἓναν-ἓναν.
Τοὺς βγάζει ὅλους ἔξω...

Μαζὶ μ' αὐτοὺς βγάζει καί τὸν
ἀπαίσιο Γιαχάμπα. Μόλις τὸν
βλέπει γίνεται θεριὸ ἀνήμερο.
Θέλει νά τὸν ἀρπάξῃ πάλι. Νά
τὸν κάνει χίλια κομμάτια !..

'Ο Γκαοῦρ προσφταίνει. Σπρώ-
χνει μὲ δύναμη τὸν μαῦρο Φύ-
λαρχο :

— Φύγε, Κακοῦργε !.. Θὰ σὲ
σκοτώσῃ !..

'Ο Γιαχάμπα τὸ βάζει στὰ
πόδια. Τρέχει νά σωθῇ... 'Ο
τρομερὸς Τερατάνθρωπος τὸν
κυνηγᾷ... Χάνονται κι' οἱ δὺὸ
στὸ βάθος τοῦ καταπράσινου
ὀρίζοντα...

'Ο Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ, ἡ Τα-
ταμπού, ὁ Μᾶξ 'Αρλαν κι' ὁ

Νάνος ἔχουν σωθεῖ.

“Ολοι νομίζουν πὼς χρωστᾶνε τῇ ζωῇ τους στὴ Χουχού. Πὼς αὐτὴ πῆγε κι’ ἔφερε τὸν Μποχάρ.

“Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει:

— Μὲ κάτι τέτοια μὲ κόβει ἡ καρκαζά. Τὶ νὰ κάνω !.. Θὰ τὴ στεφανωθῶ τὴ ρημάδα !..

“Ο Πικ φτερουγίζει πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τους. Κράζει χαρούμενα !..

“Ολοι τοὺς βρίσκονται τὴν στιγμήν κακὰ χάλια. Μὰ πὶο πολὺ ὁ Μάξ “Αρλαν κι’ ἡ Ταταμπού.

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας φορτώνεται στὴ ράχη του τὸν ἐτοιμοθάνατο “Αμερικανό. Μαζί μὲ τὸν Ποκοπίκο ξεκινᾶνε. Τραβᾶνε γιὰ τὴν Ξυλένια καλύβα του.

“Ο Γκαοὺρ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀκολουθήσει. “Η πανώρια “Ελληνίδα εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθεῖ στὰ πόδια της.

Τὴ σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του. Προχωρεῖ κατὰ τὴν “Ανατολή... Λογαριάζει νὰ τὴν ἀφήσει στὴν κορφή τοῦ βραχώδικοι βουνοῦ τους. “Υστερα νὰ ξαναγυρίσει κι’ αὐτὸς στὴν καλύβα τοῦ Μάξ “Αρλαν.

“Ομως στὴν κορφή τοῦ περήφανου “Ελληνικοῦ βουνοῦ, μιά δυσάρεστη ἐκπληξὴ τὸν περιμένει...

Μόλις φτάνει ἐκεῖ, ἀντικρύζει τὸ τεράστιο Ρομπότ. Καὶ κοντὰ σ’ αὐτὸ τὸν Κεραυνό. Τὸ δολοφόνο τοῦ παιδιοῦ του, ὅπως πιστεύει ἀκόμα.

“Ο μελαψὸς γίγαντας παρατάει κάτω τὴ Ταταμπού. Τὰ μαῦρα μάτια του πετᾶνε ἀστραπὲς

ὀργῆς !.. Σὰν λυσσασμένο θεριὸ χύνεται πάνω του. Ζητάει νὰ τὸν κατασπαράξει :

— Κακοῦργο !.. Τολμᾷς λοιπὸν ἀκόμα νὰ παρουσιάσῃς μπροστά μου !

“Η “Ελληνίδα κάνει ὑπεράνθρωπη προσπάθεια. Στηλώνεται ὀρθή. Σέρνεται κοντὰ στοὺς δυὸ “Ανδρες. Ζητάει νὰ συγκρατήσει τὸν Γκαοὺρ. Νὰ σώσει τὸ φρονιά τοῦ σπλάχνου της.

“Αλίμονο! Κι’ ἡ ἴδια δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει τὴν ἀδικαιολόγητη συμπαθία πού νοιώθει γιὰ τὸν « ἱταῖσιο αὐτὸν κακοῦργο !».

“Ο μελαψὸς γίγαντας τὴ σπρώχνει βάνουσα. Τὴ σωριάζει πάλι κάτω...

“Ο Κεραυνὸς κάνει νὰ τὸν συγκατέσει :

— Μή, Πατέρα !..

Τὴν ἴδια στιγμήν στ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς παρουσιάζεται ἡ πανέμορφη γαλάζια Κόρη. “Η κακιά καὶ σατανικὴ Ραζίλ. “Η μάγισσα τῆς “Αγάτης μὲ τὴν ἀκατανίκητη γοητεία.

“Ο Γκαοὺρ πέφτει ἀμέσως θύμα της...

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν κυττάζει χαμένα. Τέλος τρέχει κοντὰ της. Τὰ λογικά του ἔχουν σαλέψει. Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη γι’ αὐτὴν...

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Οὐρλιάζει ἀπὸ ἄγρια χαρὰ.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα πού ἀγαπῶ ! Αὐτὴ θὰ γίνει συντρόφισσά μου !.. Μ’ αὐτὴν θέλω νὰ ζήσω καὶ νὰ πεθάνω !..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροί :

Μερικά παιδιά έχουν θυμώσει μαζί μου. ‘Ο λόγος είναι πού δεν άπαντώ στα γράμματά τους μ’ έπιστολές πού νά τις γράφω ό ίδιος, μέ τά χέρια μου.

Μου κάνουν δέ κι’ έκβιασμό : Μě φεβριζούν πώς αν δεν συμμορφωθώ μέ την άπαιτησή τους αυτή, θά πάσουν νά παίρουν τόν «Γκαούρ - Ταρζάν».

‘Ακούστε με λοιπόν, παιδιά, μιά γιά πάντα :

“Όπως όλοι ξέρετε, ή καλωσύνη μου κι’ ή ύπομονή μου, φτάνουν, σχεδόν πάντοτε, μέχρι βλακείας. Ούτε ό Γκαούρ δεν θά μπορούσε νά μέ φτάσει σ’ αυτό.

“Όμως φοβέρες κι’ έκβιασμούς δεν μπορώ ν’ άνεχθώ, ούτε από κείνους πού μου στέλνουν αυτά τά γράμματα. ούτε από κανένα!

“Όσους έχουν την καλωσύνη νά διαβάζουν και νά τους άρέσουν τά τεύχη πού γράφω. τους εύχαριστώ μ’ όλη μου την καρδιά. Έκείνοι πάλι πού δεν τους άρέσει ό «Γκαούρ - Ταρζάν», καλά θά κάνουν νά μās άφήσουν ήσυχους. Νά μήν άπασχολούνται ούτε μέ τά τεύχη μας, ούτε μ’ έμās !

“Έχω τόσους πολλούς φανατικούς έχθρους σ’ όλόκληρη την Έλλάδα, πού λίγο μ’ ενδιαφέρει αν χάσω και πέντε - δέκα τέτοιους... φίλους !

Τώρα σās αφήνω νά καταλάβετε μονάχοι, αν είναι δυνατόν ν’ άπαντάω μέ ιδιόχειρη έπιστολή σέ 100 έως 120 γράμματα πού μου στέλνετε κάθε μέρα.

Γιά ένα διάστημα τό έκανα

κι’ αυτό. “Όμως κόντευα νά πεθάνω από υπερχόπωση.

“Υστερα είναι και τά έξοδα !.. Κανένας λοιπόν δεν μέ λυπάται ; Κανένας δεν μπορεί νά καταλάβει τό δράμα μου ;

Σας όρκίζομαι, παιδιά, πώς θά είχα πάψει άπύ καιρό νά γράφω τό τεύχος. Κι’ ό «Γκαούρ - Ταρζάν» θά είχε κλείσει γιά πάντα...

Δέν τό έκανα όμως, ούτε θά τό κάνω ποτέ. Γιατί άνάμεσάς σας, υπάρχουν και γνήσια ‘Ελληνόπουλα. Παιδιά μέ μεγάλη καρδιά και περήφανη ψυχή !

Τους έχω ξεχωρίσει όλους αυτούς. Τους αγαπώ και τους εκτιμώ, είτε Ταρζανικοί είναι, εί-

τε Γκαουρικοί.

Αυτοί, μὲ τὰ ὑπέροχα κι' εὐγενικά γράμματα πού στέλνουν, μου δίνουν τὸ ψυχικὸ κουράγιο πού χρειάζομαι γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ Ἔργο πού ἔχω ἀναλάβει.. Τὸ μεγάλο κι' εὐγενικὸ Ἔργο, πού τόσο, ἀλίμονο, ἔχει παρεξηγηθεῖ.

Τὰ κείμενα πού σᾶς προσφέρω νὰ διαβάζετε, ξέρετε πολὺ καλὰ πόσο ἠθικά, πατριωτικά καὶ διδακτικά εἶναι. Σᾶς μαθαίνουν νὰ λέτε τὴν ἀλήθεια. Νὰ εἰσαστήτε καλοὶ καὶ πραγματικοὶ χριστιανοί. Νάγαπάτε τὴν Ἑλλάδα μας. Νὰ νοιώθετε περηφάνεια γιὰ τὴν ἱερή κι' ἐνδοξή κατὰ γυνή σας. Καί .. καί... καί...

Κι' ὅμως στὸ Ἔργο αὐτὸ μὲ χτυποῦν ὅλοι κι' ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές: Οἱ Ἑφημερίδες. Τὰ Δικαστήρια. Οἱ Γονεῖς. Οἱ Δάσκαλοι. Ἀκόμα καὶ τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα!..

Τί νὰ γίνεῃ... Δὲν πειράζει. Ὅσο θὰ ἔχω φίλους σὰν κι' ἐσᾶς, δὲν φοβάμαι τίποτα! Κάποτε τὸ δικηο μας θὰ λάμψει!

Καὶ τώρα μιά ματιὰ σὲ μερικά γράμματα:

Δ. Λέντην. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Τὸ περιοδικὸ πού σ' ἐνδιαφέρει θὰ κυκλοφορήσῃ γρήγορα. **Σ. Ζαφειρίου.** Σ' εὐχαριστῶ. Σοῦ στέλνω τὶς 14 ταυτότητες τῆς Ὀμάδας σου. **Σ. Κουρκουμέλην.** Οἱ 10 000 ἀντιστοιχοῦν μόνον σὲ 6 τεύχη. Σοῦ τὰ στέλνω. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα 10 τεύχη πρέπει νὰ στείλεις δραχ. 15.000 καὶ 2.000 γιὰ ἔξοδα ἀποστομῆς. **Γ. Πατρικίου.** Τώρα, παιδί μου, εἶναι πολὺ

ἀργὰ γι' αὐτὸ πού ζητᾶς **Ν. Φουτσουτζόγλου.** Βέβαια. Ἐγὼ γράφει κι' ἄλλα βιβλία ἐκτὸς τοῦ «Γκαουρ-Ταρζάν». Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φωτογραφία. Θὰ λάβεις τὴν κονκάρδα. **Κ. Σακκιάρην.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ κι' εὐγενικά σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες τῆς ὀμάδας σας. Οἱ τόμοι ἔχουν 20.000 δραχμές. **Ν. Μπέρριον.** Τὰ ὀνόματα κι' οἱ διευθύνσεις πού στέλνεις γιὰ ταυτότητες, εἶναι πολὺ κακογραμμένα. Δὲν μπορέσαμε νὰ τὰ διαβάσουμε. Στείλε ἄλλο γράμμα. **Σ. Νιζαμίδην.** Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. Λυπᾶμαι πολὺ πού ἤρθε τὴν Κυριακή καὶ δὲν βρήκες τὸ σπίτι μου. Φαίνεται πὼς θὰ εἶχε πάει... καμμιά βόλτα. Πολλὲς φορὲς τὰ σπῖτια τὰ κάνουνε γιὰ τέτοια ἀστεῖα. **Δ. Καραλήν.** Τὸ γράμμα σου ἦταν ἀπὸ τὰ καλὺτερα πού ἔχω λάβει. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φωτογραφία. Γιὰ τὶς κονκάρδες διάβασε σὲ προηγούμενα τεύχη μας. **Κ. Καραμαλίκην.** Θὰ σοῦ στείλω τὴν κονκάρδα. **Ι. Πραματεντήν.** Γιὰ τὶς ταυτότητες πού ζητᾶς πρέπει νὰ στείλεις καὶ τὶς ἀκρίβεις διευθύνσεις γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἔλεγχος. Πολλοὶ ζητοῦν ταυτότητες γιὰ ἀνύπαρκτα πρόσωπα. **Γ. Παπακυριάκου.** Οἱ ταυτότητες Φ.Ο.Π. ἔχουν ἐξαντληθεῖ. **Κ. Τσιαπρᾶκον.** Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. Ταυτότητα νέα θὰ σοῦ στείλω. **Ν. Παπαδόπουλον.** Εἶναι πολὺ ἀργὰ γι' αὐτὸ πού ζητᾶς. Ὅ,τι ἦταν νὰ γίνῃ, ἔγινε. **Ν. Μπακογιάννην.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ κι' εὐγενικά σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὴν

ταυτότητα. **Α. Σκούραν.** Ἐλάβαμε τις 14.000 δρχ. Ὅ,τι ζητᾷς θὰ γίνηι. **Α. Παπαροῦλιαν.** Ἀπ' τίς ταυτότητες πού ζητᾷς, στέλνω μόνον σ' ἐκείνους πού δὲν ἔχουν πάρει ἄλλοτε. **Δ. Συμεωνίδην.** Εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές. Οἱ περισσότεροί ἀπ' ὧσους γράφεις, ἔχουν σὸ παρελθὼν πάρει ταυτότητες. Στέλνω μόνο στοὺς ὑπολοίπους. **Κ. Τοιαπράκαν.** Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Πολὺ λυπᾶμαι γι' αὐτὸ πού μου γράφεις. **Δ. Βασιλείου.** Σοῦ στέλνω ταυτότητα καὶ φωτογραφία. **Α. Σδρεγιᾶν.** Δὲν πειράζει, καλὸ μου παιδί. Φαίνεται πὺς ἔγινε λάθος. Τὰ τεύχη μὴ μᾶς τὰ ἐπιστρέψεις. Χάρισέ τα σὲ κανένα ἄλλο παιδί. **Ι. Πανουργιᾶν.** Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. Γιὰ τὸ φίλο σου γράψε μας τὴν ἀκριβῆ διευθύνση. **Γ. Βασιλείου.** Σοῦ στέλνω τὴν Πινακοθήκη. Τὰ τεύχη πρὸς 1500 μόνον ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας. **Ι. Φινοκαλιώτην.** Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. Θὰ σοῦ στείλω καὶ τὴν κονκάρδα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. **Α. Βενέτην.** Γράψε μας τί ταυτότητες ζητᾷς. Ταρζανικές ἢ Γκαουρικές. Στείλε ἐπίσης καὶ τίς ἀκριβεῖς διευθύνσεις τῶν μελῶν. **Κ. Καραμαλικήν.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ταυτότητες στέλνω. **Δ. Χ. Σμοῖλην.** Σοῦ ἔστειλα τίς ταυτότητες. **Ε. Σπανόν.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ καὶ εὐγενικά σου λόγια. Ταυτότητες σοῦ στέλνω. **Κ. Βολαττάκον.** Πολὺ λυπᾶμαι, παιδί μου. *Ὅλα τὰ ὀνόματα πού μᾶς στέλ-

νεις ἔχουν πάρει ταυτότητες. Γιατί ζητᾷτε καὶ ἄλλες; **Π. Πέτρον.** Τὴν κονκάρδα θὰ τὴν λάβεις σύντομα. Γιὰ τίς Ὀμάδες ἔχω γράψει σὲ προηγούμενα τεύχη. **Γ. Συνοδιόν.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Κονκάρδα μπορεῖς νὰ πάρεις ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας.

Α. Καπίρην. Στείλε μας τίς ἀκριβεῖς διευθύνσεις τῶν μελῶν, θὰ λάβεις τότε ἀμέσως τίς ταυτότητες. **Ν. Σαρρῆν.** Τὸ γράμμα σου ἦταν ἐξαιρετικό. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Τὸ ζήτημα πού μᾶς γράφεις θὰ τακτοποιηθεῖ. **Σ. Καραμώνην.** Γιὰ ὅσα με ρωτᾷς ἔχω γράψει πολλὰς φορές στὰ τεύχη. **Α. Ζαμπέλην.** Σ' εὐχαριστῶ, καλὸ μου παιδί, γιὰ τίς ὑποδείξεις. Θὰ φροντίσω νὰ γράφω τὸ τεύχος σύμφωνα μ' αὐτές. **Μ. Καρασάββαν.** Τὸ γράμμα σου ἦταν ἐξαιρετικό. Ἀπὸ τὰ καλύτερα πού ἔχω λάβει. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ταυτότητα σοῦ στέλνω. **Ν. Τέλλην.** Στείλε μας τίς ἀκριβεῖς διευθύνσεις τῶν μελῶν, γιὰ νὰ λάβεις ἀμέσως τίς ταυτότητες. **Η. Στανόπουλον.** Εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές. Σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Φωτογραφία σοῦ στέλνω. Γιὰ τίς κονκάρδες ἔχω γράψει ἀμέτρητες φορές. **Γ. Καματερόν.** Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο. Σὰς ἔχω στείλει δύο γράμματα. ὅσο γιὰ τίς ταυτότητες πρέπει νὰ στείλεις τίς ἀκριβεῖς διευθύνσεις τῶν μελῶν.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΡΑ ΚΑΤΩ ;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ

Ὅταν στὶς 6 τὸ πρωῒ, τὰ Περίπτερα θὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὸ τεῦχος μας ἀριθ 33 μὲ τὸν τίτλο :

‘ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ,,

Γραμμένο κι’ αὐτὸ ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

‘ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ’

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

‘Αριθμ. τεύχους 32

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΜΑΪΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ – Ἀναξαγόρα 20 – ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ’ τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61 – Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΜΠΕΓΜΠΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000